

47 บ้าน

คือวิมานของเรา

บ้านเป็นอาณาจักรของเรา

เป็นโลกของแม่

และเป็นวิมานของลูก

บ้านคือวิมานของเรา

จัดพิมพ์และจำหน่ายโดย

กองคริสเตียนบรรณศาสตร์

28/2 ซอยประชาอุทิศ ถนนประดิพัทธ์ กทม. 4

แปลจากเรื่อง “ฮาว ทู แฮฟ อะแฮปปี้โฮม”
ของ ดร.ริชาร์ด ดับบลิว ดีฮาน

Copyright “How To Have A Happy Home” by R.W. DeHaan, Scriptuer Press
Ministries. World rights reserved. Translated and produced in the Thai language by
permission of Scripture Press Ministries, Glen Ellyn, Ill. U.S.A.

เกริ่น

ทุกคนปรารถนาจะมีครอบครัวในอุดมคติ อยากให้ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อ-แม่และลูกดำเนินไปอย่างราบรื่นขึ้นบาน อยากจะเห็นบ้านเป็นอาณาจักรของพ่อเป็นโลกของผู้เป็นแม่ และเป็นวิมานของพวกเขา

แต่วิมานรักของหลายคนมีอันต้องพังครืนลง!

เพราะอะไร?

เพราะตั้งเป้าหมายของการสมรสผิดพลาด! เขาคิดว่า การแต่งงานก็คงจะเป็นเหมือนเด็กเล่นขายขนม

ผู้เป็นพ่อไม่เอาใจใส่ดูแลครอบครัว ผู้เป็นแม่ปล่อยปละละเลยการเรือนและลูกกำลังจะเสียคน นี่เป็นปัญหาใหญ่ของสังคมของมนุษย์ในทุกวันนี้

แล้ว “สวรรค์ในบ้านจะเกิดขึ้นได้อย่างไร”

หนังสือ “บ้านคือวิมานของเรา” มิได้เขียนขึ้นเพราะมีจุดประสงค์ให้เพียงแต่ขายได้เท่านั้น แต่เพื่อจะช่วยให้สุขภาพบุรุษ-สุขภาพสตรีของวัยรุ่นให้เข้าใจถึงปัญหาสังคมในครอบครัวและวิธีป้องกัน-แก้ไข

ถ้าท่านอ่านแล้วเห็นว่าดี กรุณาแนะนำให้ผู้อื่นอ่านด้วย เพื่อช่วยสงเคราะห์ซึ่งกันและกัน

กองคริสเตียนบรรณศาสตร์

สารบัญ

บทที่ 1 บ้านคือวิมาน	6
บทที่ 2 ความสัมพันธ์ฉันสามีภรรยา.....	13
บทที่ 3 ฝึกให้เด็กมีระเบียบวินัย.....	19
บทที่ 4 อบรมบ่มนิสัยเด็ก.....	25
บทที่ 5 เป็นตัวอย่างแก่เด็ก.....	31

บทที่ 1 บ้านคือวิมาน

ดร.เอ็ม.อาร์. ดีซาน บิดาของข้าพเจ้าเคยกล่าวไว้ว่า สิ่งทีใกล้เคียงกับสวรรค์ที่สุดในโลกนี้คือครอบครัวคริสเตียน คำกล่าวนี้เป็นความจริงทีเดียว ทุกคนปรารถนาจะมีครอบครัวในอุดมคติ มีความรื่นเริงยินดี ในเวลารับประทานอาหาร และอยากให้ความสัมพันธ์ ระหว่างพ่อแม่ลูกเป็นไปอย่างหวานชื่น เพราะบ้านเป็นอาณาจักรของพ่อ เป็นโลกของแม่ และเป็นวิมานของลูก บ้านคือสถานที่ปราศจากบรรยากาศของความริ้วฉาน และเป็นสถานที่อบอุ่นและเปี่ยมไปด้วยความรัก

แต่อนิจจา ณ บัดนี้ครอบครัวของคริสเตียนที่มีความสุขกำลังจะหายากยิ่ง ฝ่ายชายกลับบ้านด้วยความอ่อนโยนโรยแรงหลังจากตรากตรำทำงานมาตลอดทั้งวัน เขาคิดว่า ภรรยาของเขาคงจะมีอารมณ์ชื่นบานอยู่แล้วและลูก ๆ ก็คงจะเล่นง่วน สุขสบายดีทุกคน แต่ความคาดหมายของเขาผิดนัด

ฝ่ายหญิงที่มีสามีแล้วจำนวนมากก็หวนระลึกถึงความหลังครั้งเก่าก่อนแต่งงาน เขาคิดถึงตอนที่เริ่มรักกันใหม่ ๆ ฝ่ายชายได้แสดงความรักอันอบอุ่นนุ่มนวลต่อเธอ แต่แล้วเพียงชั่วเวลาที่ได้แต่งงานกันไม่นานนักท่าทีเหล่านั้นก็ค่อย ๆ แปรเปลี่ยนไป ทำให้เธอคับแค้นใจและไม่เป็นสุข ภรรยาที่เพิ่งจะแต่งงานใหม่ ๆ และมุ่งหวังที่จะร่วมหัวจมท้ายกับสามีของเธอในทุกทางก็กลับพบว่า **วิมานในฝันของเธอกำลังเลื่อนหายไป** เพราะสามีของเธอเข้ากันกับเธอไม่ได้เลยในทุกด้าน และดูเหมือนว่าเธอกับสามีกำลังจะอยู่กันคนละโลก เขาขลุกอยู่กับงานเสียจนแทบจะไม่ได้นึกถึงเธอ เมื่อลูกกวานใจมักจะหงุดหงิดดุร้ายเหมือนตัวอย่างรุนแรง และพยายามหลบเลี่ยงไม่ยอมรับภาระในการอบรมบ่มนิสัยลูก คงปล่อยให้เป็นที่ของแม่แต่ผู้เดียว

ปัญหาชีวิตเกี่ยวกับความวิตกกังวลเรื่องค่าครองชีพและความดีร้ายของลูกซึ่งอยู่ในวัยรุ่น กำลังเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดความแตกแยกในชีวิตสมรสอย่างแพร่หลายทั่วไป แม้ว่าทั้งสามีและภรรยาเป็นคริสเตียนทั้งคู่ก็ตาม คู่สมรสหลายคู่ต้องหย่าร้างกัน และคู่สมรสอีกเป็นจำนวนมากจำใจต้องอยู่กันไปอย่างแค้น ๆ เพราะเห็นแก่ลูก

หากว่าสถานการณ์อันน่าเศร้าที่ข้าพเจ้าได้กล่าวมานี้ คล้ายคลึงกับสภาพภายในครอบครัวของท่านแล้ว ท่านก็ไม่ต้องคิดหวัง ยังมีหนทางที่ดีกว่าการหย่าร้าง หรือการอยู่ร่วมกันไปอย่างแค้น ๆ โดยปราศจากความรัก ท่านสามารถสร้าง **“สวรรค์ในบ้าน”** และสามารถรื้อฟื้นความสัมพันธ์ อบอุ่นนุ่มนวลกลับขึ้นมาได้อีก พระคริสตธรรมคัมภีร์ได้ให้หลักไว้หลายประการ ซึ่งถ้าหากท่านยอมเชื่อฟังแล้ว จะทำให้ชีวิตการแต่งงานของท่านเป็นไปตามที่พระเจ้าได้ทรงตั้งพระทัยไว้

1. ความสัมพันธ์อันยืนยาวชั่วชีวิต

ตามหลักของพระคริสตธรรมคัมภีร์ ในเรื่องการสมรสคู่สมรสมีความผูกพันที่จะต้องอยู่ร่วมกันไปตลอดชีวิตซึ่งตรงกันข้ามกับหลักสมัยใหม่ที่มีการกล่าวขวัญกันอย่างแพร่หลายว่า การสมรสนั้นคู่สมรสควรจะได้ทดลองอยู่ร่วมกันสักระยะหนึ่งก่อน เมื่อทั้งคู่เข้ากันได้ก็แต่งงานกันหากเข้ากันไม่ได้ก็เลิกร้างกันไป ด้วยเหตุนี้เราจึงจำเป็นต้องเน้นย้ำอีกครั้งหนึ่งว่า พระเจ้าทรงสั่งไว้ว่า **ชายหนึ่งหญิงหนึ่งจะต้องอยู่ร่วมกันจนกว่าความตายจะมาพรากจากไป** พระธรรมปฐมกาลสอนให้เราเห็นว่าในตอนที่เราสร้างสัตว์นั้น พระองค์ทรงสร้างสัตว์ทุกชนิดมีคู่ตัวเมีย แต่ส่วนอาดัมต้องอยู่โดดเดี่ยวเดียวดายจนกระทั่งเขาตระหนักถึงความจำเป็นที่จะต้องมีผู้หญิงเป็นคู่ร่วมชีวิตของเขา นั่นแหละองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงได้ทรงสร้างเอวาจากกระดูกซี่โครงอันหนึ่งของอาดัมและมอบให้กับอาดัม ผู้เขียนพระธรรมปฐมกาลได้ให้ข้อคิดที่สำคัญไว้ดังนี้

“เพราะฉะนั้นผู้ชายจึงละบิดามารดาของตนไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้อเดียวกัน” (ปฐมกาล 2:24)

พระเยซูคริสต์ทรงยกพระธรรมข้อนี้ขึ้นกล่าวอ้าง เมื่อพระองค์ทรงตอบพวกฟาริสีในปัญหาเรื่องการหย่าร้าง และทรงกล่าวเพิ่มเติมอีกว่า

“เหตุฉะนั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงผูกพันกันแล้ว อย่าให้มนุษย์ทำให้พรากจากกันเลย” (มัทธิว 19:6)

คริสเตียนจะต้องสำนึกว่า ทักษะอันฉลาดของมนุษย์ปัจจุบันเกี่ยวกับการหย่าร้างนั้นตรงกันข้ามกับพระวจนะของพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง พระคริสตธรรมคัมภีร์สอนว่า ความสัมพันธ์ฉันท์สามีภรรยาควรเป็นเรื่องที่สูงส่งสุดยอด และสำคัญยิ่งในบรรดาความสัมพันธ์ทั้งหมดของมนุษย์ เขาทั้งสองได้กลายเป็นเนื้อหนังอันเดียวกัน ทั้งนี้ก็เพราะว่าบุคลิกภาพของเขาทั้งหมดได้ถูกนำมารวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เมื่อบุคคลทั้งสองคนแต่งงานกัน พระเจ้าทรงผูกพันเขาทั้งสองไว้ และไม่มีใครมีสิทธิ์ที่จะแก้ความผูกพันนั้น ฝูงกบในนิทานอีสปนั้นต้องถือว่ามันฉลาด แม้มันจะชอบน้ำ แต่มันก็ระมัดระวังตัวไม่ผลีผลามโจนลงไปอย่างสะเดาะ เพราะมันกลัวว่า หากมันดำน้ำลงไปยังก้นสระแล้ว อาจไม่ได้โผล่ขึ้นมาอีกก็เป็นได้ คริสเตียนทุกคนจะต้องเข้าใจว่าวัตถุประสงค์ของการแต่งงานนั้นเพื่อให้คู่สมรสอยู่ร่วมกันตลอดไป และจะต้องเข้าใจซึ่งกันและกัน การที่จะถือเอาเหตุผลที่ว่า อุปนิสัยเข้ากันไม่ได้หรืออีกฝ่ายหนึ่งโหดร้ายทารุณและรู้สึกเบื่อหน่ายต่อชีวิตสมรสมาเป็นข้ออ้างเพื่อหาเหตุหย่าร้างนั้น พระเจ้าไม่ยอมรับฟัง หากคริสเตียนหย่าร้างกันเพราะเหตุอื่น นอกจากความไม่ซื่อสัตย์ในทางเพศต่อกันแล้ว ย่อมถือว่าเขาไม่เชื่อฟังพระเจ้า (คูมัทธิว 19:9) และถึงแม้จะปรากฏว่า ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่ซื่อสัตย์คู่สมรสอีกฝ่ายหนึ่งก็ควรตั้งเป้าหมายที่ให้การยกโทษและเริ่มต้นชีวิตสมรสกันใหม่ เช่นเดียวกับกบในนิทานอีสปที่กล่าวแล้ว คู่สมรสควรจะต้องให้ดีกว่าก่อนที่จะแยกทางกันเดิน คู่สมรสควรตระหนักว่า การสมรสเป็น

ความผูกพันเพียงครั้งเดียวในชีวิต เขาทั้งสองจะต้องทูลขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าให้ทรงโปรดช่วยให้ชีวิตสมรสเขาราบรื่นสมดังปรารถนา คนเป็นอันมากในปัจจุบัน เมื่อเกิดปัญหาครอบครัวขึ้นก็มักจะหย่าร้างกัน เรื่องเช่นนี้ย่อมไม่เป็นที่พอพระทัยพระเจ้าอย่างแน่นอน และถ้าผู้ใดคิดเช่นนี้แล้ว ชีวิตของเขาจะไม่มีความสุขราบรื่นสมดังประสงค์ได้เลย ลูกจ้างที่ไม่มีความรักภักดีต่อนายจ้างอย่างเหนียวแน่น เมื่อคิดอยากจะออกไปทำงานอื่น ปุบปับก็ลาออกไปทันที ลูกจ้างประเภทนี้เมื่อมีปัญหาหรืออุปสรรคเกิดขึ้นเขาจะไม่ยอมอยู่ร่วมทุกข์ร่วมสุขกับนายจ้างของเขาอีกต่อไป

อุทาหรณ์เรื่องนี้อาจเปรียบได้กับชีวิตสมรสของหนุ่มสาวซึ่งไม่สนใจใยดีพระเจ้า ไม่มีความรักแท้ต่อกันสมรสของตน” และเปิดโอกาสให้หย่าร้างกันได้โดยง่ายการสมรสของเขาี่ยมผูกพันกันแต่เพียงหลวม ๆ เท่านั้นแทบจะไม่มีอะไรเป็นเครื่องผูกพันกันเลย รายไหนก็รายนั้น ในที่สุดก็มักจะเลิกหย่าร้างกันไป แต่สำหรับเราที่เชื่อพระวจนะของพระเจ้าและยำเกรงพระองค์จะต้องมีใจเด็ดเดี่ยว ไม่ยอมเห็นด้วยกับทัศนคติเช่นนั้น เมื่อใดเราไม่เห็นความศักดิ์สิทธิ์ของการสมรส เมื่อนั้นแสดงว่าเรากำลังมีส่วนที่จะก่อให้เกิดความเสื่อมทรามขึ้นในสังคมและกำลังสร้างรอย “แผลเป็น” ให้กับตนเอง ตรงกันข้ามหากเราเคารพเชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า และตั้งใจที่จะได้รับความช่วยเหลือจากพระองค์ให้มีชีวิตครอบครัวที่ราบรื่นสมบูรณ์พูนสุขแล้ว เราก็สามารถจะแน่ใจได้ว่าพระองค์จะทำให้เป็นไปได้ดังที่เราประสงค์

2. การมีความเชื่อถือตรงกัน

สิ่งที่สำคัญยิ่งเป็นอันดับหนึ่งในครอบครัว คือการมีความเชื่อถือตรงกัน เมื่อสามีและภรรยามีความเชื่อร่วมกันในพระเยซูคริสต์ ย่อมเป็นที่หวังได้ว่า ชีวิตครอบครัวของเขาี่ยมจะราบรื่นและสมบูรณ์พูนสุข ศาสดาพยากรณ์อาโมสได้กล่าวไว้ว่า “ทั้งสองจะดำเนินด้วยกันถ้าเขาทั้งสองไม่พร้อมใจกันจะได้อะไร?” (อาโมส 3:3)

ผู้เขียนพระคัมภีร์เดิมก็ได้เตือนให้รู้ถึงผลร้ายของการแต่งงานระหว่างคริสเตียนกับผู้ที่มีใจคริสเตียนและท่านอัครสาวกเปาโลก็ได้เขียนไว้ในพระธรรมใหม่เช่นกันว่า

“อย่าเข้าเทียบแอกด้วยกันกับคนที่ไม่เชื่อ เพราะว่าความชอบธรรมจะมีหุ้นส่วนอะไรกับความชั่วและความสว่างจะเข้าสนิทกันกับความมืดได้อย่างไร” (2 โครินธ์ 6:14)

ด้วยเหตุนี้ สามีภรรยาคริสเตียนจะต้องมีความเชื่อตรงกัน ซึ่งเป็นรากฐานสำคัญที่จะทำให้ชีวิตสมรสราบรื่น การใช้ชีวิตในแต่ละวันด้วยความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในพระคริสตนั้น ไม่ได้เกิดต่อเนื่องกันโดยอัตโนมัติ หากแต่จะต้องปลูกฝังให้เกิดขึ้นสม่ำเสมอ คู่สมรสเป็นจำนวนมากซึ่งเมื่อก่อนแต่งงานได้ช่วยเหลือกิจกรรมอันเป็นหน้าที่ของคริสตจักรด้วยความชื่นชมยินดี แต่หลังจากแต่งงานกันแล้วไม่นานก็กลับตรงกันข้าม เขาคิดว่าโอกาสออกไปทำงานเพื่อพระเจ้านั้น คือโอกาสที่จะได้อยู่

ใกล้ชิดกับคู่รักหรือเป็นโอกาสหาคู่รัก พอได้แต่งงานสมปรารถนาแล้ว เขาก็ไม่อยากออกไป “จู๊จู้” นอกบ้านอีก ผลลัพธ์ก็คือ ทำให้เขาขาดความสนิทสนมกับคริสเตียนคนอื่น ๆ ซึ่งคุ้นเคยกันมาก่อนแต่งงาน และทำให้เริ่มคลายความเชื่อลงไปที่ละเล็กละน้อย จนกระทั่งเมื่อมีบุตรเกิดขึ้น เขาก็มักจะอ้างว่าต้องเลี้ยงลูก หรือลูกไม่สบาย จิปาถะ เพื่อเป็นข้อแก้ตัวที่จะไม่ไปโบสถ์ สามี ภรรยาที่ทะเลาะต่อการไปโบสถ์ นับได้ว่าเขากำลังขาดอาหารฝ่ายวิญญาณ และขาดความสัมพันธ์ซึ่งเขาต้องการอย่างยิ่งและบางคนจะเริ่มพอกพูนสิ่งที่ไร้สาระไว้ในชีวิตเขาด้วยการดูหนังดูละคร และออกงานสังคมอย่างหามรุ่งหามค่ำ คำสัตย์ปฏิญาณว่าจะป็นอันหนึ่งอันเดียวกันทางด้านวิญญาณจิต ซึ่งได้ให้ตอนทำพิธีสมรสนั้น ได้เริ่มเลือนหายไป

การที่ความเชื่อของสามีภรรยาจะดำรงคงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวอยู่เรื่อยไปนั้น สิ่งสำคัญก็คือ เขาทั้งสองจะต้องอ่านพระคัมภีร์และอธิษฐานร่วมกัน ช่วงเวลาอธิษฐานเป็นโอกาสอันดียิ่งที่จะเริ่มระบายปัญหาในใจให้อีกฝ่ายหนึ่งได้รับทราบและช่วยกันแก้ หรือช่วยผ่อนคลายหรือแบ่งเบา หากฝ่ายชายมีความรู้สึกผิดหวังในหน้าที่การงาน เพราะหวังว่าจะได้รับการพิจารณาความดีความชอบเป็นพิเศษ แต่กลับถูกคนอื่นชิงเอาไปกินเสียเช่นนี้แล้ว เขาก็จะได้มีโอกาสพูดจาระบายความรู้สึกให้ภรรยาของเขาได้รับรู้และอธิษฐานร่วมกันกับเธอ ถ้าฝ่ายหญิงรู้สึกเจ็บช้ำน้ำใจเพราะมีบางคนเข้าใจผิดในตัวเธอและกล่าวคำขยาบหยามต่อเธอ เธอก็สามารถที่จะระบายความรู้สึกต่อสามีของเธอ ด้วยเหตุนี้ทั้งสามีและภรรยาจึงสามารถอธิษฐานร่วมกันเกี่ยวกับปัญหาดังกล่าว

การเกื้อกูล และแบ่งเบาภาระซึ่งกันและกันดังกล่าวนี้ เป็นหลักของพระคริสตธรรมคัมภีร์ และมีความสัมพันธ์ยิ่ง คำว่า “หุ้นส่วน” และ “เข้าสนิท” เน้นให้เห็นถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของบุคคลผู้มีความเลื่อมใสศรัทธาพระเยซูคริสต์ ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันนี้แสดงออกโดยการแบ่งปันความมั่นคงฝ่ายวัตถุ และจิตวิญญาณให้แก่กัน ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของสามีภรรยา มีลักษณะเฉพาะแตกต่างจากความสัมพันธ์อื่น ๆ ฉะนั้นสามีภรรยาจะต้องอ่านพระคริสตธรรมคัมภีร์ และอธิษฐานร่วมกันตลอดชีวิต

3. แบบอย่างในพระคริสตธรรมคัมภีร์

การสมรสใด ๆ จะถือว่าเป็นการสมรสแบบคริสเตียนไม่ได้ เว้นไว้แต่คู่สมรสจะเชื่อฟังคำสั่งของพระคริสตธรรมคัมภีร์ ว่าด้วยความรักและเคารพซึ่งกันและกัน สามีถูกกำหนดให้เป็นผู้นำครอบครัว ฝ่ายภรรยาเป็นผู้ตาม แต่ทั้งนี้ คู่สมรสทั้งสองฝ่ายจะต้องปฏิบัติต่อกันด้วยความรัก อาจารย์เปาโลได้รับการคลอใจให้บันทึกไว้ว่า

“จงยอมฟังซึ่งกันและกันด้วยเกรงกลัวพระคริสต์ ฝ่ายภรรยาจงยอมฟังสามีของตนเหมือนยอมฟังองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะว่าสามีนั้นเป็นศีรษะของภรรยา เหมือนพระคริสต์ที่เป็นศีรษะของคริสตจักร

โดยที่พระองค์เป็นผู้ทรงช่วย (คริสตจักรคือ) ร่างกาย (ของพระองค์) ให้รอด ฝ่ายสามีจึงรักภรรยาของตนเหมือนอย่างพระคริสต์ได้ทรงรักคริสตจักรด้วย และทรงประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักรนั้น” (เอเฟซัส 5:22-25)

สามีเป็นผู้นำของครอบครัว แต่เขาจะต้องรักภรรยาของเขาด้วยความรักที่เสียสละ ปราศจากความเห็นแก่ตัว เช่นเดียวกับความรักของพระเยซูคริสต์ ซึ่งได้สำแดงออกด้วยการสิ้นพระชนม์ เพื่อช่วยให้เราทั้งหลายได้รับความรอด จริงอยู่การเป็นหัวหน้าครอบครัวนั้นนับว่าเป็นอภิสิทธิ์อย่างยิ่ง แต่ก็นับว่าเป็นการรับผิดชอบที่หนักอึ้งเช่นกัน หากฝ่ายชายจะเชื่อฟังคำสั่งของอาจารย์เปาโล เขาก็จะยอมเสียสละความเห็นแก่ตัว และจะพยายามขวนขวายสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับภรรยาของเขา แม้จนกระทั่งยอมตายแทนภรรยาถ้าจำเป็น ความรักที่กล่าวนี้รวมตลอดถึง การเอาใจใส่ดูแล ปกป้อง และช่วยเหลืออุดหนุนเจือจุนเธอ

“ฝ่ายท่านทั้งหลายที่เป็นสามีก็เหมือนกัน จงอยู่กินกับภรรยาโดยใช้ความรู้ จงให้เกียรติแก่ภรรยาเหมือนหนึ่งเป็นภานะที่อ่อนแอกว่า และเป็นเหมือนผู้รับมรดกพระคุณแห่งชีวิตด้วยกัน เพื่อจะได้ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดขัดขวางคำอธิฐานของท่าน” (1 เปโตร 3:7)

การที่ฝ่ายชายจะต้องเอาใจใส่ปกป้องคุ้มครองฝ่ายหญิงนั้น ก็เพราะว่าภรรยาของเขาเป็น “ภานะที่อ่อนแอ” ที่กล่าวเช่นนี้ มิได้หมายความว่า ฝ่ายหญิงด้อยกว่าฝ่ายชายผู้เป็นสามี เพราะอาจารย์เปาโลก็ได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่า ทั้งสามีและภรรยา “ได้รับชีวิตอันเป็นพระคุณเป็นมรดก” (1 เปโตร 3:7) ในความรอดนั้น ทั้งสามีและภรรยาเท่าเทียมกันทุกประการจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าและสามารถที่จะไปสวรรค์ได้เหมือนกัน

“เพราะว่าเมื่อท่านทั้งหลายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน กับพระคริสต์นั้น จะเป็นพวกยูดาหรือพวกเฮเลนก็ไม่ได้จะเป็นทาสหรือเป็นไทก็ไม่ได้ จะเป็นชายหรือเป็นหญิงก็ไม่ได้” (กาลาเทีย 3:28)

ความรักผิดชอบของสามีในฐานะหัวหน้าครอบครัว คือ การปลุกปลอบให้กำลังใจอุดหนุนเจือจุนและปกป้องคุ้มครองภรรยา เขาจะต้องร่วมทุกข์ร่วมสุขกับภรรยาของเขา จะต้องเป็นคนมีเหตุผลและไม่ยอมกระทำการใดโดยไร้เหตุผล ด้วยความเอาใจใส่และด้วยจิตใจที่เสียสละของสามีนี้แหละ จะทำให้ภรรยายอมรับความเป็นผู้นำของสามีโดยง่ายและด้วยความยินดี

ฝ่ายหญิงนั้นเล่า ก็อยู่ในฐานะ ยอมเพราะรัก อาจารย์เปาโลได้เขียนจดหมายถึงทิตัสว่า สตรีสูงอายุควรจะฝึกสอนหญิงสาวให้รักสามีและบุตรชายของตน (ทิตัส 2:4) พระวจนะของพระเจ้าได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่า ความรักเช่นนี้ต้องแสดงออกด้วยท่าทีที่อ่อนน้อมยอมเชื่อฟังอย่างหน้าชื่นตาบาน

“ฝ่ายท่านทั้งหลายที่เป็นภรรยาก็เช่นนั้น จงยอมฟังคำสามีของท่าน เพื่อว่าแม้จะไม่เชื่อฟัง พระวาจาของพระเจ้า แต่ความประพฤติของภรรยาที่อาจจะจูงใจเขาได้โดยไม่ต้องพูดเลยสักคำเดียว”

(1 เปโตร 3:1)

การอ่อนน้อมยอมเชื่อฟังสามี ซึ่งเป็นหน้าที่ของภรรยา นั้น สัมพันธ์กับบทบาทของเธอใน ครอบครัวสถาบันต่าง ๆ จำเป็นต้องมีผู้นำ ทีมนักกีฬาจำเป็นต้องมีผู้จัดการหรือผู้ฝึกสอน การที่พระเจ้า ทรงกำหนดให้สามีเป็นผู้นำในครอบครัวก็ด้วยเหตุเดียวกัน และยศตำแหน่งนายพันเอกหาได้แสดงว่า นายพันคือค่าในความเป็นคนกว่านายพลฉันใด การที่ภรรยาอยู่ในฐานะต้องยอมเชื่อฟังสามี ก็ทำให้ว่า พระเจ้าทรงกำหนดให้ภรรยาต่ำต่ำกว่าสามีแต่อย่างใดไม่ นอกจากนั้น การที่ภรรยายอมเชื่อฟังสามี มิได้เกิดจากรู้สึกหวั่นกลัวสามี เธอยอมเพราะรักพระเจ้าและรักสามีของเธอ และเพราะเธอ ต้องการจะปฏิบัติตามคำสั่งของพระเจ้า อันว่าด้วยครอบครัว

แต่มีบางคนอาจแย้งว่า จริงซี ที่คุณพูดนั้นก็ถูกแต่สำหรับผมคู่สมรสของผมไม่ได้เป็นคริสเตียน แล้วจะว่าอย่างไร เอาละเรายอมรับว่า ในครอบครัวเช่นนั้น การอ่านพระคัมภีร์และการอธิษฐานร่วมกัน ซึ่งจะเป็นแกนเชื่อมโยงให้มีความสัมพันธ์กันเป็นสิ่งที่ไม่สามารถกระทำได้ และพวกเราก็พอจะทราบ กันว่าสามีที่ไม่เป็นคริสเตียนบางคนมีอารมณ์รุนแรง หยาบคาย จนภรรยาที่เป็นคริสเตียนไม่สามารถอยู่ ร่วมชายคาเดียวกันได้ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า กรณีเช่นนี้จะต้องหย่าร้างกันเสียทุกรายไป ถ้าท่านเป็น คริสเตียนท่านจะต้องพยายามทุกวิถีทางที่จะธำรงครอบครัวของท่านให้คงอยู่ด้วยความราบรื่น และกลม กลืนกันต่อไป ท่านจะต้องไม่หวังการหย่าร้าง เป็นหนทางหลบหนีจากปัญหายุ่งยากในครอบครัว อาจารย์เปาโลได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่า

“อาหารก็สำหรับท้อง และท้องก็สำหรับอาหาร แต่พระเจ้าจะให้ทั้งท้องและอาหารสูญไป แต่ ร่างกายนั้นไม่ใช่มีไว้สำหรับการล่วงประเวณี แต่มีไว้สำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้า และองค์พระผู้เป็นเจ้า สำหรับร่างกาย พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้องค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นขึ้นมาใหม่ และพระองค์จะทรงโปรด บันดาลให้เราทั้งหลายเป็นขึ้นมาใหม่โดยฤทธิ์เดชของพระองค์” (1 โครินธ์ 7:13,14)

ท่านมีความรับผิดชอบที่จะแสดงความมีน้ำใจดูพระเยซูต่อเขา ท่านควรยอมรับใช้เขาให้ มากกว่าที่เขาต้องการ และในแต่ละวันก็ควรสำแดงความมีใจโอบอ้อมอารี เมตตากรุณา และความ บริสุทธิ์ซึ่งเป็นวิสัยของบุคคลผู้รู้จักพระเยซูคริสตเจ้า ให้เขาได้เห็นเป็นประจักษ์อาจารย์เปาโลยังได้ เขียนจดหมายถึงหญิงที่มีสามีไม่เป็นคริสเตียน ซึ่งเป็นคำสั่งที่อาจนำไปใช้กับฝ่ายชายที่มีภรรยาไม่เป็น คริสเตียนได้ด้วย ท่านได้กล่าวไว้ว่า

“ฝ่ายท่านทั้งหลายที่เป็นภรรยาก็เช่นเดียวกัน จงยอมฟังคำสามีของท่าน เพื่อว่าแม้สามีจะไม่เชื่อฟังพระวณะของพระเจ้า แต่ความประพฤติของภรรยาก็อาจจะจูงใจเขาได้โดยไม่ต้องพูดเลยสักคำเดียว” (1 เปโตร 3:1)

จงจำไว้ว่า ท่านที่แต่งงานแล้วก็ผู้ที่ไม่ได้เป็นคริสเตียน พระเจ้าทรงห่วงใยท่านให้รักษาเสถียรภาพของครอบครัวไว้ต่อไป และพยายามโน้มน้าวจิตใจเขาให้มาเชื่อและวางใจในพระเยซูคริสต ในตอนที่ท่านแต่งงานนั้น ตัวท่านเองก็อาจจะยังไม่ได้ได้รับความรอดหรือเป็นคริสเตียนแต่ชื่อเท่านั้น ท่านอาจจะอ้างว่าท่านไม่รู้จักความรักแท้คืออะไร และอาจจะคิดว่าสิ่งที่ท่านได้กระทำลงไปนั้นเป็นความผิดพลาด แต่ข้อเท็จจริงก็คือ บัดนี้ท่านได้แต่งงานแล้ว และพระเจาก็ทรงยอมรับว่า ท่านได้เข้าสู่ความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันตลอดชั่วชีวิตแล้วหากท่านขอลขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า และดำเนินชีวิตด้วยความช่วยเหลือจากพระเจ้า และดำเนินชีวิตด้วยความศรัทธาในพระองค์อย่างมั่นคง ทั้งยังปฏิบัติต่อคู่สมรสของท่านด้วยความสุภาพอ่อนน้อมเห็นอกเห็นใจและเอาใจใส่ในสารทุกข์สุกดิบแล้ว อาจเป็นไปได้ว่าไม่เพียงแต่ท่านจะสามารถรักษาเสถียรภาพของครอบครัวไว้ได้เท่านั้น หากแต่ยังสามารถชักนำคู่สมรสของท่านให้หันมาเชื่อถือนในพระเยซูคริสต์ได้อีกด้วย

ครอบครัวเป็นสถาบันอันศักดิ์สิทธิ์ การสมรสเป็นของคู่ชีวิต ความสัมพันธ์ระหว่างสามีกับภรรยาเกี่ยวข้องกับร่างกาย จิตใจ และจิตวิญญาณ เพราะเหตุว่าสิ่งเหล่านี้เป็นความจริง ฉะนั้นจึงไม่มีครอบครัวใดมีสภาพสมดังพระประสงค์ของพระเจ้าทุกประการ เว้นเสียแต่ครอบครัวนั้น ทั้งสามีและภรรยาผู้จักองค์พระเป็นเจ้าอย่างแท้จริง และดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อฟังพระองค์อย่างสม่ำเสมอ หากท่านยังไม่ได้รับพระเยซูคริสต์ ข้าพเจ้าของเชษฐชนท่านให้ต้อนรับพระองค์เสียแต่บัดนี้ เมื่อพระองค์เสด็จเข้ามาประทับในชีวิตของท่าน ท่านจะได้รับการอภัยโทษและจะมีความชื่นชมยินดีในสันติสุขของพระเจ้าท่านจะได้รับธรรมชาติวิสัยใหม่และพระวิญญาณบริสุทธิ์จะประทับอยู่ในท่าน องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงโปรดช่วยท่านให้สามารถยกโทษความผิดของคู่สมรส และกลับมีทำที่อันละเมียดละมัยต่อคู่สมรสของท่านเหมือนเมื่อแรกรัก หากท่านจะเชื่อฟังพระเยซูคริสต์พระองค์ก็จะประทานความรอดให้แก่ท่านเป็นการเฉพาะตัว และท่านจะพบหนทางที่จะสร้างสรรค์“สวรรค์ในบ้าน”

บทที่ 2 ความสัมพันธ์ฉันสามีภรรยา

นักสังคมสงเคราะห์จำนวนมาก มีความเห็นพ้องต้องกันว่า ในอนาคตอันใกล้นี้คนเราจะผูกพันกันเพียงชั่วครู่ชั่วยามเท่านั้น นักสังคมสงเคราะห์เหล่านั้นกล่าวต่อไปอีกว่าจะมีเพียงไม่กี่คนที่มีความเต็มใจแต่งงานและอยู่กินด้วยกันจนตลอดชีวิต และยังคงบอกว่า ทศนคติเช่นนี้ปรากฏอยู่ทั่วไปในทุกรัฐ การ อย่างเช่นเมื่อไม่นานมานี้ ข้าราชการสตรี ได้ให้ทศนคติเรื่องการแต่งงานว่า “สำหรับดิฉัน ปีนี้อาจจะแต่งงาน และเมื่อแต่งงานแล้ว ดิฉันอาจอยากอยู่เป็น โสดอีกก็ได้”

ข้อความที่กล่าวมาข้างต้นนี้ ไม่ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกประหลาดใจแต่อย่างใด เพราะว่าในทุกวันนี้ อัตราการหย่าร้างเพิ่มสูงขึ้นอย่างน่าใจหาย อย่างไรก็ตามข้าพเจ้ารู้สึกเป็นห่วงในเรื่องนี้เป็นอย่างมาก เพราะถ้าหากเป็นเช่นนั้นจริงแล้ว โลกในอนาคตจะเต็มไปด้วยคนเห็นแก่ตัว และคนเราจะหลงผิด ขาดระเบียบวินัย และจะเป็นโรคประสาทกันมากขึ้น

หากท่านต้องการจะพบบุคคลที่มีความสุขอย่างแท้จริงแล้ว จงอย่าได้แสวงหาในกลุ่มบุคคลจำพวก “ลัทธิเพศ” หรือในบรรดาผู้ที่ชอบมี “อิหฺนุ” สามีภรรยาที่มีความสุขที่สุดเท่าที่ข้าพเจ้าเคยพบมาเป็นชาวพื้นเมืองที่มีความเชื่อในพระเจ้า และดำเนินชีวิตตามแนวทางแห่งพระวาระของพระองค์ ทั้งคู่ร่วมหัวจมท้ายกันในทุกเวลา ไม่ว่าจะเป็ยยาม โศกเศร้าหรือยินดี ยามสุขสบายหรือลำบาก เขาไม่เคยคิดที่จะเลิกร่าหย่าร้างกันเลย ที่ยกตัวอย่างมานี้มิได้หมายความว่าชีวิตสมรสของเขาจะราบรื่น ไม่เคยมีปัญหาหรืออุปสรรคใด ๆ เลย เพราะเขาทั้งสองก็ยังเป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดา ซึ่งแต่ละคนย่อมมีชีวิตบุคลิกภาพหรืออุปนิสัยใจคอแตกต่างกัน เมื่อมาอยู่ร่วมกัน ก็ย่อมมีโอกาสขัดแย้งกันขึ้นทุกเมื่อ สามีที่มิได้รักความจริงจะยอมรับสารภาพว่า บางครั้งเขาก็ประพฤตินอนอย่างคนเห็นแก่ตัวหรือไร้ความคิด ฝ่ายภรรยาที่เช่นกัน บางครั้งก็ต้องยอมรับว่าเธอได้ปล่อยให้อารมณ์ร้ายเข้ามาครอบงำจิตใจ ชีวิตสมรสจะดำเนินไปอย่างราบรื่นขึ้นบาน หากสามีและภรรยามีความเข้าใจและรู้จักให้อภัยต่อกัน และปรากฏว่าครอบครัวส่วนมากเมื่อมีปัญหาผัดฟ้องหมองใจหรือทะเลาะเบาะแว้งกันเพียงเล็กน้อยก็เก็บสำสมไว้จนกระทั่งพอกพูนกลายเป็นความบาดหมาง และความขมขื่นในจิตใจ แต่หนทางที่แก้ไข ไม่ใช่การหย่าร้าง บ้านอาจกลับเป็นสวรรค์ขึ้นมาอีก หากคู่สมรสหันมาเอาใจใส่ในหลักคำสอนของพระคริสตธรรมคัมภีร์ที่ว่าด้วยความประพฤติของคริสเตียน พร้อมทั้งนำมาปฏิบัติในชีวิตสมรส

1. อุทิศตนให้แก่กันและกัน

คริสเตียนผู้มีวิจารณญาณ ย่อมจะรู้ชัดว่าชีวิตสมรสที่จะดำเนินไปด้วยความราบรื่นขึ้นบานอย่างแท้จริงนั้น คู่สมรสจะต้องยอมอุทิศตนให้แก่กันและกัน ครอบครัวของท่านจะกลายเป็นสวรรค์

ไม่ได้ หากว่าท่านปฏิเสธไม่ยอมปฏิบัติตาม พระคัมภีร์ข้อนี้ แน่ละในแต่ละวันต่างฝ่ายก็มีภาระหน้าที่อย่างเต็มมืออยู่แล้ว แต่ที่กล่าวมานี้มิได้หมายความว่า เราจะต้องทุ่มเททั้งร่างกายให้แก่กลุ่มสมรสหลักเรื่องการอุทิศตนให้แก่กันนี้ปรากฏอยู่ในพระธรรมเอเฟซัส บทที่ 5 ซึ่งอัครสาวกเปาโลได้กล่าวไว้ว่า ความสัมพันธ์กันในชีวิตสมรสนั้นคล้ายคลึงกับความสัมพันธ์ระหว่างพระคริสต์กับคริสตจักร

“ฝ่ายภรรยาจงยอมฟังสามีของตน เหมือนยอมฟังองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะว่าสามีนั้นเป็นศีรษะของภรรยาเหมือนพระคริสต์เป็นศีรษะของพระคริสตจักร โดยที่พระองค์เป็นผู้ทรงช่วย (คริสตจักรคือ) ร่างกาย (ของพระองค์) ให้รอด แต่คริสตจักรยอมฟังพระคริสต์นั้นใด ภรรยาก็ควรยอมฟังสามีทุกประการฉันนั้น ฝ่ายสามีจงรักภรรยาของตนเหมือนอย่างพระคริสต์ได้ทรงรักคริสตจักรนั้นใด ภรรยาก็ควรยอมฟังสามีทุกประการฉันนั้น” (เอเฟซัส 5:22-25)

องค์พระเยซูคริสต์เจ้าได้ทรงละทิ้งสง่าราศีอันรุ่งเรืองถาวรของพระองค์ในสวรรค์ เพื่อมารับสภาพเป็นมนุษย์และสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนอย่างน่าอัศจรรย์ เพื่อช่วยให้เรารอดพ้นจากโทษทัณฑ์แห่งความพิศบาป และแม้กระทั่งบัดนี้พระองค์ทรงเชิญชวนให้เรามิใจกล้าเข้ามายังพระที่นั่งแห่งพระองค์...เพื่อเราจะได้รับพระเมตตาและพระคุณที่จะช่วยเราในวาระที่เราต้องการ” (ฮีบรู 4:16) พระเยซูคริสต์ได้พระราชทานพระชนม์ชีพของพระองค์อย่างสมบูรณ์เพื่อเรา บัดนี้พระองค์ทรงต้องการให้เรามอบชีวิตทั้งหมดของเราให้แก่พระองค์ สามีภรรยาควรจะได้เจริญรอยตามพระเยซูคริสต์ในเรื่องความรักและความเสียสละของพระองค์ที่มีต่อมนุษย์ทุกคน ครอบครัวเป็นจำนวนมาก ต้องมีอันแตกสลาย เพราะผู้เป็นสามีมองไม่เห็นว่าการที่ครอบครัวที่สมบูรณ์นั้นมีความสำคัญยิ่งเพียงใด เขาใช้เวลาว่างเกือบทั้งหมดให้เสียไปด้วยการยิงนกตกปลา ติ๊กอล์ฟ เล่นบิลเลียด หรือไม่ก็ไปดูกีฬา ลูกเมียทางบ้านจะเป็นตายร้ายดีอย่างไรไม่ค่อยห่วง สามีบางคนก็มัวแต่ขวนขวายหาเงินและเกียรติดยศชื่อเสียง จนไม่มีเวลาที่พอจะพุดจากับลูกเมีย กลับมาบ้านก็เพื่อกินแล้วก็นอนเท่านั้น เขาคิดว่าภรรยาควรจะเป็นผู้รับผิดชอบการบ้านการเรือน คอยเอาใจใส่ดูแลอบรมสั่งสอนลูกและคอยบำเรอความสุขทางเพศให้เขา แต่เขาไม่ยอมร่วมหัวจมหัวท้ายกับภรรยาของเขาอย่างแท้จริง เมื่อภรรยาเกิดความเบื่อหน่ายหรือบกพร่องในหน้าที่ ก็จะบ่นว่า หน้าบูดหน้าบึ้ง ไม่ยอมพุดจาทำความเข้าใจกัน ภาวะการณ์ดังเคียดในครอบครัวเช่นนี้ส่งผลให้สามีประสบกับความล้มเหลวในอันที่จะมีความสัมพันธ์กับภรรยาในแบบ “ร่วมหัว จมท้าย” ฝ่ายภรรยาก็เช่นกัน จะต้องใช้ความพยายามอย่างที่สุดเท่าที่จะทำได้ในการที่จะส่งเสริมให้ครอบครัวมีความสุข ภรรยาไม่ควรสนใจในงานสังคมงานบ้านหรือปรนนิบัติสามี

หนทางที่จะทำให้เกิดความสามัคคีกลมเกลียวกันในครอบครัวมากขึ้น ก็คือ การที่สามีภรรยาจะทำอะไรด้วยกันให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ท่านอาจชักชวนคู่วิถีชีวิตของท่านให้อ่านพระคัมภีร์และอธิษฐานด้วยกัน หรือชักชวนให้เข้าร่วมงานประกาศพระกิตติคุณหรืองานอื่นใด ท่านเองนี้ด้วยกัน ท่าน

สามารถที่จะสมานสัมพันธ์ให้แน่นด้วยการช่วยกันคำนวณรายรับรายจ่ายของครอบครัวหรือไปรับประทานอาหารมื้อเย็นนอกบ้านด้วยกันในบางโอกาสหรือไปจับจ่ายหาซื้อสิ่งของด้วยกัน จึงให้งานสังคมและการรื่นเริงพักผ่อนหย่อนใจของท่านมีความสำคัญเป็นอันดับสองรองจากการอยู่ร่วมกับคู่สมรสของท่าน

ชีวิตรับของท่านจะจำเริญวัฒนาขึ้นถ้าท่านยอมเสียสละความสุขส่วนตัวให้กับคู่สมรสของท่าน สามีที่เอาใจใส่ต่อภรรยา และยอมเลิกเล่นฟุตบอลหันมาช่วยเหลือภรรยาทำอะไรตามอย่างที่เขาชื่นชอบ จะทำให้ชีวิตรักของเขาทั้งสองเพิ่มความดีมั่งคั่งมากยิ่งขึ้น ภรรยาที่ยอมเลิกเล่นความตั้งใจเดิมของตน และหันเข้าช่วยเหลือกิจการงานของสามีนั้น นับได้ว่าเป็นผู้ที่มีส่วนส่งเสริมเพิ่มพูนชีวิตรักของเขาให้หวานชื่นยิ่งขึ้น พึงระลึกไว้เสมอว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าอาจจะสถาปนาชีวิตสมรสของเราในสวรรค์ไว้ ฉะนั้นหน้าที่ของเราในโลกนี้ ก็คือ จะต้องรักษาชีวิตสมรสของเราให้ดำรงคงอยู่ตลอดไป บ้านจะกลายเป็นสวรรค์ได้ก็ต่อเมื่อทั้งสามีและภรรยา ยอมอุทิศตัวเองให้แก่อีกฝ่ายหนึ่งในความรัก ความเสียสละ และการทุ่มเทชีวิตจิตใจให้แก่กัน

2. รู้จักบังคับตนเอง

ชีวิตสมรสที่สมบูรณ์นั้น คู่สมรสจะต้องรู้จักบังคับตนเองด้วย ครอบครัวเป็นจำนวนมากมีอันต้องแตกสลายลงเพราะคู่สมรสประสพความล้มเหลวในการที่จะตอบสนองความต้องการทางเพศแก่กันอย่างเหมาะสมและเพียงพอ และอีกจำนวนนับไม่ถ้วนที่ต้องประสพภาวะบ้านแตกสาแหรกขาด เพราะคู่สมรสไม่พยายามระงับยับยั้งความอยากได้ใคร่มีสิ่งของฟุ่มเฟือยเกินฐานะของตน

ก. เรื่องเพศ

ปัจจุบันนี้ เราจะต้องเน้นให้เห็นความจำเป็นในเรื่องการบังคับใจตนเองในเรื่องเพศมากกว่าแต่ก่อนเพราะเดี๋ยวนี้คนส่วนใหญ่มักจะคิดว่าการร่วมประเวณีเป็นเพียงพฤติกรรมในทางชีววิทยา โดยไม่ได้คิดถึงความสำคัญที่ลึกซึ้งกว่านั้น เขาพยายามลบล้างข้อห้ามหรือจารีตประเพณีเก่า ๆ ในเรื่องเพศเมื่อเขาเกิดอารมณ์ใคร่และสบโอกาสเหมาะ เขาก็ “ร่วมรัก” กันทันที ข้อห้ามของพระคริสตธรรมคัมภีร์ในเรื่องการผิดประเวณีและการมีผู้ถูกหยามเหยียดว่าเป็นเรื่องล้าสมัย และเขาเชื่อว่าสัญชาตญาณในทางเพศ เป็นความต้องการทางธรรมชาติซึ่งควรจะได้รับคำตอบสนอง เช่นเดียวกับความหิวกระหายเท่านั้นเอง

1. ข้ออ้างเตือนของพระคริสตธรรมคัมภีร์

คริสเตียนจะต้องบอกปิดไม่ยอมรับทฤษฎีดังกล่าวนี้ โดยสิ้นเชิงและยืนกรานว่า พฤติกรรมทางเพศนั้น หากได้กระทำนอกบรรยากาศแห่งความรัก ในชีวิตสมรสแล้ว ล้วนเป็นบาป เป็นความเห็นแก่ตัว และเป็นเรื่องที่น่าอับอายขายหน้าทั้งสิ้น เขาจะต้องมองเรื่องเพศในทางที่ถูกตามที่พระคริสตธรรมคัมภีร์ได้กล่าวไว้คือ เป็นการแสดงออกซึ่งความรักอันละเอียดละมัยที่มีความหมายอย่างลึกซึ้ง และจะต้องปฏิเสธไม่เชื่อถือตามความคิดของคนทั่ว ๆ ไปที่ว่า เรื่องเพศเป็นเรื่องที่สำคัญที่สุดในชีวิต เหตุฉะนั้นคริสเตียนจึงไม่ควรอ่านปัญหาทางเพศที่ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์หรือนิตยสาร เพราะจะทำให้เกิดความหมกมุ่นอยู่ในความคิดที่ผิด ๆ ผู้เขียนคอลัมน์ตอนปัญหาทางเพศในนิตยสารบางฉบับ แม้เขาจะอวดอ้างตัวว่าเป็นนายแพทย์หรือผู้ทรงความรู้ก็ตามที แต่โดยเนื้อแท้แล้ว บุคคลเหล่านั้นเป็นเพียงผู้ที่ถือเอาความพอใจเป็นหลัก และเป็นนักปราชญ์เก๋ ซึ่งต้องการจะปลุกเร้าอารมณ์ผู้อ่านให้เกิดความรู้สึกในทางเพศมากยิ่งขึ้นเท่านั้นเอง คริสเตียนไม่ว่าจะเป็นคนโสดหรือแต่งงานแล้วไม่ควรอ่านหนังสือประเภทนี้จึงเลิกอ่านเสียเถิด เรื่องเพศจะกลายเป็นเรื่องเห็นแก่ตัว เป็นเครื่องมือเพื่อตอบสนองความใคร่ทางเนื้อหนังเท่านั้น การต้องเสพบกับเพศเดียวกันหรือโสเภณี เป็นเรื่องของคนที่แสวงหาความพอใจในทางเพศเท่านั้น แต่ไม่ใช่เรื่องน่าชมหรือมีสาระความหมายแต่อย่างใด ยิ่งกว่านั้น บุคคลผู้สำส่อนในทางเพศมักจะแสวงหาประโยชน์ส่วนตัวจากบุคคลอื่นเพื่อบำบัดความใคร่ของตน เพื่อเงินหรือเพื่อสิ่งที่ไม่รู้คุณค่า เป็นที่แน่นอนว่า บุคคลผู้แสวงหาความเพลิดเพลินจากการประพฤติดังกล่าวนี้ย่อมจะค่อย ๆ สูญเสียคุณค่าความดีของตนเองไปทีละน้อย ๆ และเขาจะพบกับความพึงพอใจที่แท้จริงเพียงน้อยนิดเท่านั้น และท้ายที่สุดก็จะหันมาใช้ชีวิตที่ผิดธรรมชาติและต่ำช้าเลวทรามมากยิ่งขึ้น เพื่อจะตอบสนองความใคร่ซึ่งทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ

2. แรงกระตุ้นที่ถูกต้อง

การบังคับตนเองเป็นสิ่งจำเป็นเสมอในชีวิตสมรส โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อคู่สมรสฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งมีความผิดปกติทางร่างกายหรือจิตใจ ไม่สามารถที่จะบรรลุความเพลิดเพลินในการร่วมเพศได้ในช่วงเวลาเช่นนี้ คู่สมรสอีกฝ่ายหนึ่งจะแสดงความรักแท้ได้ด้วยการเป็นฝ่ายปลอบประโลมใจ ความจริงมีอยู่ว่าสามีและภรรยาที่จะร่วมกันด้วยความรักและความนุ่มนวล แม้ว่าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหรือทั้งสองเจ็บป่วย ไม่สามารถบรรลุถึงจุดสุดยอดในทางเพศได้ก็ตาม เราจะต้องไม่หลงเชื่อคำกล่าวอ้างที่ว่า ความต้องการทางเพศเป็นเพียงความต้องการทางร่างกายอย่างหนึ่งเหมือนกับความหิวหรืออยากอาหาร ซึ่งถ้าอดกลั้นไว้จะเป็นอันตรายต่อร่างกาย แต่ความจริงหาได้เป็นเช่นนั้นไม่ ความต้องการทางเพศหาได้เหมือนกับความต้องการทางร่างกายอย่างอื่น เช่นความต้องการอาหารหรือน้ำ คนที่ละเว้นในเรื่องเพศ

นั้น ไม่ได้ทำให้เกิดอันตรายต่อร่างกายเมื่อได้รับความลำบากใจแต่ประการใดว่าที่จริงแล้วบางครั้งคนที่อดกลั้นความต้องการในทางเพศไว้นั้น ทำให้เกิดพลังความคิดที่สร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ ขึ้นได้อีกและบุคคลที่สามารถบังคับควบคุมความต้องการทางเพศไว้ได้นั้น จะเป็นผู้ที่มีความสุขมากกว่า จะมีสุขภาพอนามัยดีกว่า และจะประพฤติตนอยู่ในกรอบของสังคมได้ดีกว่าบุคคลที่มีความละโมภในทางเพศ ควรจำไว้ว่าบุคคลสองคนที่ร่วมประกอบกิจในทางเพศกันนั้น หากเชื่อว่าจะต้องมีความรักต่อกันเสมอไป เขาอาจจะต้องการให้อีกฝ่ายหนึ่งเป็นเพียง “คู่นอน” ของเขาเท่านั้น คู่สมรสที่เป็นคริสเตียนควรจะตระหนักว่า ของประทานในเรื่องเพศนั้น พระเจ้าไม่ได้ทรงมีพระประสงค์ให้เราใช้ เพื่อตอบสนองความต้องการทางร่างกายเท่านั้น แต่พระองค์ทรงมีพระประสงค์ให้เราใช้ในกรอบข่ายแห่งชีวิตสมรสและเพื่อเป็นการแสดงออกซึ่งความรักอันละเอียดละมัยโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้มีบุตรสืบสายโลหิต ผลที่ตามมาก็คือเด็กที่เกิดมาในครอบครัวที่พ่อแม่มีความรักใคร่กลมเกลียวกัน และรู้จักกับค้ำตนเอง จะเจริญเติบโตขึ้นในท่ามกลางบรรยากาศที่เต็มไปด้วยความรักและสันติสุข

3. คำตักเตือนของเปาโล

อัครสาวกเปาโลได้ชี้ชัดว่า ในเรื่องเพศนั้น สามิและภรรยาควรจะมีความรู้จักบังคับใจตนเอง และรู้จักสังเกตความต้องการของอีกฝ่ายหนึ่ง ท่านได้กล่าวว่

“ให้สามิยอมประพฤติต่อภรรยาตามสมควร และให้ภรรยาประพฤติต่อสามิตามสมควร ภรรยาไม่มีอำนาจเหนือกายของตน แต่สามินั้นมีอำนาจเหนือกายของภรรยา ฝ่ายสามิไม่มีอำนาจเหนือกายของตนคู่กัน แต่ภรณานั้นมีอำนาจเหนือกายของสามิ อย่าแยกกันอยู่วันแต่ยินยอมเห็นชอบด้วยกัน เป็นครั้งเป็นคราว เพื่ออุทิศตัวในการอธิษฐาน แล้วจึงค่อยมาอยู่ร่วมกันอีก เพื่อมิให้ซาตานมาชักชวนให้กระทำผิดเพราะตัวอดไม่ได้” (1 โครินธ์ 7:3,4,5)

คู่สมรสทั้งสองฝ่ายมีสิทธิ์โดยชอบที่จะร่วมหลับนอนกับอีกฝ่ายหนึ่งตามปกติ เว้นแต่ทั้งสองฝ่ายจะได้ตกลงปลงใจที่จะแยกกันนอน เป็นการชั่วคราว เมื่อทั้งสองฝ่ายต่างก็ยอมสละความต้องการส่วนตัว เพื่อเห็นแก่กันและกัน เขาทั้งสองจะสามารถแก้ปัญหาในเรื่องการมีความต้องการทางเพศไม่เท่ากันได้ สามิและภรรยาผู้มีความปรารถนาที่จะให้มีความสุขแก่กันและกันอย่างแท้จริงจะประสบความสำเร็จพอใจในการร่วมหลับด้วยกันทั้งสองฝ่าย ชายที่มีนิสัยก้าวร้าวอาจจะหาหนทางครอบงำภรรยาด้วยการแสดงอารมณ์ทางเพศกับภรรยาอย่างระดมระดม ภรรยาบางคนอาจจะพบว่าเธอสามารถใช้อารมณ์ในทางเพศ เป็นเครื่องมือบีบบังคับสามิให้ทำตามใจตนเมื่อสามิทำถูกต้องก็ให้รางวัล หากสามิขัดใจก็ทำโทษ คริสเตียนผู้ใดเคยประพฤติปฏิบัติเช่นนี้ ควรจะยอมรับผิดและสารภาพบาปเสีย และจงขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าให้สามารถบังคับความต้องการในทางเพศให้อยู่บนพื้นฐานของความไม่เห็นแก่ตัว

ข. เรื่องเงิน

การบังคับใจตนเองนั้นรวมถึงเรื่องการใช้จ่ายเงินด้วย ครอบครัวเป็นจำนวนมากต้องตกอยู่ในสภาพบ้านแตกสาแหรกขาด ด้วยสาเหตุมาจากปัญหาเรื่องเงินผู้ชายหลายคนคิดว่า เงินที่เขาหามาได้นั้นเป็นของตนเอง และเขามีสิทธิอย่างเต็มที่ที่จะใช้จ่ายได้ตามอำเภอใจ บางครั้งเขาซื้อของฟุ่มเฟือยสำหรับส่วนตัว ซึ่งบางทีสิ่งของนั้นก็มียาแพงเกินรายได้ของตน ทำให้ครอบครัวลำบากยากแค้น และภรรยา ก็จะขุ่นเคืองในความเห็นแก่ตัวของสามี จนอาจทำให้ถึงกับต้องเลิกหย่าร้างกันอาจเป็นไปได้ด้วยว่า คู่สมรสฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่รู้จักใช้เงินและด้วยเหตุนี้ทั้งสามีและภรรยาควรจะได้ปรึกษาหารือกันว่าควรจะใช้จ่ายเงินกันอย่างไร คริสเตียนควรจะต้องจำไว้ว่า “ชีวิตของคนมิได้อยู่ในการที่มีของฟุ่มเฟือย” (ลูกา 12:15) และควรเชื่อฟังคำตักเตือนที่ว่า “จงพอใจในสิ่งที่ท่านมีอยู่” (ฮีบรู 13:5) เหตุฉะนั้นทั้งสามีและภรรยา ไม่ควรสร้างความกดดันอันผิด ๆ แก่อีกฝ่ายหนึ่งด้วยการรบเร้าให้ไปทัศนารซึ่งต้องเสียค่าใช้จ่ายสูง หรือให้ซื้อสิ่งของฟุ่มเฟือยเกินฐานะครอบครัว

สังคมธุรกิจในปัจจุบัน มีการใช้ระบบสินเชื่อและผ่อนส่งกันอย่างแพร่หลาย ด้วยเหตุนี้แหละ ทำให้ครอบครัวต้องประสบกับปัญหาการเงินอย่างหนักแทบจะเรียกว่า “ล้มละลาย” ทีเดียวน สามีก็โทษภรรยา ภรรยาก็โทษสามี ต่างฝ่ายต่างก็ตำหนิกันว่าไม่รู้จักใช้เงิน ด้วยเหตุนี้ สามีภรรยาที่เป็นคริสเตียน ควรจะรู้จักบังคับใจตนเองในเรื่องการใช้จ่ายเงินด้วยกันทั้งสองฝ่าย ทั้งคู่ควรจะได้เปิดเผยและมีความซื่อสัตย์ในการที่จะแยกแยะแจกแจงความจำเป็นและความต้องการของตน และอธิษฐานขอให้พระเจ้าทรงชี้ให้เขาทั้งสองได้เห็นว่าเขากำลังพยายามดิ้นรนจนท้ออยากมีเหมือนกับคนอื่นเท่านั้นเอง ตามปกติแล้ว ถ้าคู่สมรสทั้งสองปรึกษาหารือในเรื่องค่าใช้จ่ายของครอบครัวอย่างเปิดเผย และด้วยอารมณ์เยือกเย็นแล้ว ทั้งคู่ก็จะสามารถกำหนดงบประมาณรายจ่ายของครอบครัวได้อย่างเหมาะสมและประหยัด การรู้จักบังคับใจตนเองในเรื่องการใช้จ่ายเงินนั้น เป็นเรื่องที่สำคัญยิ่งสาเหตุใหญ่ที่ทำให้เกิดความแตกร้างในครอบครัวจะไม่เกิดขึ้น ถ้าคู่สมรสเอาใจใส่ต่อคำตักเตือนดังกล่าวนี้

ท่านที่รัก ชีวิตสมรสของท่านกำลังประสบปัญหายุ่งยากและร้าวฉานใช่หรือไม่ ถ้าใช่ ข้าพเจ้าจะขอถามท่านหน่อยเถิด ถามจริง ๆ เถิดว่า ท่านเคยมอบกายมอบใจให้แก่ผู้ที่ท่านเคยขอความรักในวันแต่งงานจนหมดสิ้นหรือเปล่า? ท่านเคยเสียสละเพื่อคู่ครองของท่านหรือไม่? ท่านมีหน้าที่ที่ถูกต้องในเรื่องเพศหรือไม่? ท่านนิยมยกย่องวัตถุมากเกินไปหรือเปล่า? จงสารภาพความผิดเหล่านี้ต่อพระเจ้าและต่อกัน พระเจ้าจะทรงโปรดยกโทษให้ท่าน และจะทรงช่วยให้ท่านสามารถบรอร้าวที่กำลังลุกลามขึ้นเรื่อย ๆ ในชีวิตครอบครัว ท่านจะสามารถที่จะประคับประคอง และสร้างสรรค์ให้ชีวิตสมรสของท่าน ประสบความสุขสดชื่นได้ ด้วยการให้อภัยกัน เสียสละประโยชน์ส่วนตัวและมีระเบียบวินัยในตนเอง

บทที่ 3 ฝึกให้เด็กมีระเบียบวินัย

ถ้าหากท่านถามกลุ่มสมรสที่เป็นคริสเตียนว่า อะไรเป็นมูลเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดการขัดแย้งกันอย่างรุนแรงในชีวิตสมรส หลายคนจะตอบว่า “ลูก” เมื่อลูกน้อยเจริญเติบโตเข้าสู่วัยซุกซน เมื่อนั้นแหละชีวิตสมรสที่เคยหวานชื่น จะเริ่มมีปัญหาหวนวนายเกิดขึ้น บิดาบางคนไม่เอาใจใส่เรื่องการอบรมสั่งสอนลูก คงปล่อยให้เป็นภาระของมารดาเพียงคนเดียว บางรายไม่สามีกักรรยา ตามใจลูกจนเกินไป ลักษณะครอบครัวเช่นนี้จะทำให้เด็ก มีนิสัยแข็งกระด้างต่อบิดามารดา พ่อแม่ก็หัวเสีย ครอบครัวก็อลเวง

เมื่อเป็นเช่นนี้ พ่อแม่ต่างฝ่ายก็โทษกันว่า ไม่อบรมสั่งสอนลูก ลูกจึงมีนิสัยเสีย สภาพการเช่นนี้เกิดขึ้นอย่างคาดคิดในสังคมปัจจุบัน จนกระทั่ง เมื่อเร็ว ๆ นี้ นักวิชาการศึกษาผู้เรื่องนามท่านหนึ่ง ถึงกับประกาศว่า ถ้าเขาเป็นศิษยาภิบาล เขาจะสอนเน้นในเรื่องการ อบรมเลี้ยงดูเด็กเป็นอันดับแรกเลยทีเดียวนะ จริยอยู่คริสต์จักรจะต้องให้บริการแก่คนทุกเพศทุกวัย นับตั้งแต่คนที่อยู่ในวัยรุ่น วันหนุ่มสาว วัยกลางคน จนกระทั่งถึงวัยชรา แต่อย่างไรก็ตาม หากเราขอรับการอบรมเด็กเป็นการกันดีกว่าแก่ เมื่อเราฝึกอบรมเด็ก เราก็ควรเน้นในเรื่องการป้องกันมิให้เด็กประพฤติดีตกว่าที่จะเน้นในการลงโทษ การให้การอบรมเลี้ยงดูเด็กเป็นเรื่องสำคัญ จะทำให้เด็กเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ที่เคารพต่อระเบียบและกฎเกณฑ์ของสังคม และจะเคารพเชื่อฟังผู้ที่มีพระคุณต่อเขาด้วย

สามีกักรรยาที่เป็นคริสเตียนจะต้องปฏิบัติตามข้อพระธรรมข้อนี้อย่างเคร่งครัด ซึ่งกล่าวไว้ว่า “จงฝึกเด็กในทางที่เขาควรจะไป และเมื่อเขาเป็นผู้ใหญ่แล้ว เขาจะไม่พราวจากทางนั้น” (สุภาษิต 22:6)

คำว่า “ฝึก” ในพระธรรมข้อนี้ บิดาของข้าพเจ้าอธิบายว่า รวมถึงการฝึกให้ระเบียบวินัย การอบรมสั่งสอน และการเป็นตัวอย่างแก่เด็กด้วย บัดนี้ข้าพเจ้าตระหนักว่า การฝึกอบรมเด็กที่ได้ผลอย่างสมบูรณ์นั้นจะขาดข้อใดข้อหนึ่งในสามข้อนี้ไม่ได้ เพราะทั้งสามข้อนี้มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันประการแรก คือระเบียบวินัย หมายความว่า การควบคุมการประพฤติของเด็กโดยการปลูกฝังให้เด็ก มีความเคารพและเชื่อฟังอย่างสม่ำเสมอตลอดชีวิตของเขา

1. จุดประสงค์ของการสอนให้เด็กมีระเบียบวินัย

ตามที่ได้ให้คำจำกัดความของระเบียบวินัยไว้ หมายถึง การควบคุมการประพฤติของเด็กในทางที่ชอบอย่างถาวรนั้น ก่อนอื่นเราขอชี้ชัดให้เห็นว่า ขั้นตอนการอบรมจำต้องเริ่มแต่เนิ่น ๆ เพราะพระคริสตธรรมคัมภีร์สอนว่า เด็กเป็นคนบาป หรือนัยหนึ่ง มีสันดานบาปมาแต่กำเนิด และต่อมาก็ค่อย

ๆ เรียนรู้ สร้างสมอบุณิสัยใจคอ จนกลายเป็นบุคคลิกภาพ และเรายังทราบอีกว่า เด็กต้องการชี้แนะ และ เด็กจะรู้สึกสบายใจและอบอุ่นใจที่มีพ่อแม่คอยเอาใจใส่ และแนะนำเขาอย่างใกล้ชิด

ก. เด็กมีสันดานบาปมาแต่กำเนิด

เมื่อทารกแรกคลอดออกมาก็มีสันดานบาปติดตัวมาด้วย กษัตริย์ดาวิดกล่าวไว้ในพระธรรม สดุดีว่า “คูเถิดข้าพระองค์ถือกำเนิดมาในความผิดบาป และมารดาตั้งครรภ์ข้าพระองค์ในบาป” (สดุดี 51:5) องค์พระเยซูคริสต์เจ้าตรัสว่า เราเกิดมาเป็นคนบาป และจำเป็นที่จะต้องได้รับการเปลี่ยนชีวิตใหม่ พระองค์ทรงกล่าวไว้อย่างชัดเจนว่า “ซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง” (ยอห์น 3:6) อาจารย์เปาโล ได้เขียนจดหมายไปถึงคริสเตียนซึ่งได้รับการเปลี่ยนแปลงโดยพระมหากรุณาธิคุณของพระเจ้า ท่านได้เขียนเพื่อบอกให้พวกเขาเห็นว่า ก่อนที่พวกเขาจะกลับใจหันมาเชื่อพระเยซูนั้น พวกเขา “เป็นคนควรแก่พระอาญาเหมือนอย่างคนอื่น ๆ” (เอเฟซัส 2:3)

จากประสบการณ์ย่อมเป็นเครื่องยืนยันคำสอนในพระคริสตธรรมคัมภีร์ข้อนี้เป็นอย่างดี เราจะเห็นว่าเด็กเล็ก ๆ ซึ่งย่างเข้าสู่วัยพอรู้ความ ก็จะเริ่มแสดงความเห็นแก่ตัว ซึ่งเป็นสันดานเดิมของเขา ตั้งแต่เกิดออกมาทันทีเขาจะขี้แย่งสิ่งของต่าง ๆ จากเด็กคนอื่น มาเป็นของตัวอย่างซึ่ง ๆ หน้า และพูดว่า “นี่ของฉัน” หากเขาพบว่าเขาจะสามารถได้สิ่งของต่าง ๆ มาเป็นของตัวเอง โดยการร้องไห้ เขาจะใช้การร้องไห้เป็น “เครื่องมือหากิน” ของเขาและยังถ้าท่านตามใจเขาด้วยแล้ว ในที่สุดเขาจะกลายเป็นผู้เผด็จการไปที่ละน้อย ทีละน้อย เมื่อเขาอยากได้สิ่งใด ถ้าคุณขัดใจเขา เขาอาจร้องข้าวของขว้างทิ้งลงกับพื้น จนแตกหมด หรือมีละอุนก็ส่งเสียงร้องกรี๊ดและกระแทกเท้า เขาจะไม่ยอมกินข้าว หรือเข้านอนตามเวลา เขาจะแกล้งทำกระเจ้ากระจอกต่อหน้าแขก เพราะเขาเห็นว่า ถ้าเขาทำเช่นนั้นเขาจะได้สิ่งที่เขาต้องการทันที ก่อนที่เขาจะมีอายุครบสิบแปดเดือน เขาจะเริ่มมีกริยาแข็งกระด้างต่อพ่อแม่ และหากเขาสามารถข่มเหงพ่อแม่ของเขาได้ ในช่วงอายุระหว่างขวบครึ่งถึงสองขวบครึ่งแล้ว เขาก็จะเพาะนิสัยแข็งกระด้างต่อพ่อแม่เรื่อยไป เด็กวัยรุ่นที่เขี้ยหยันขนบธรรมเนียมประเพณีข้อบังคับของโรงเรียนและระเบียบวินัยของบ้านเมืองนั้น มักจะเริ่มเพาะนิสัยเหล่านี้มาตั้งแต่ยังเป็นเด็ก มีอายุไม่ถึงสองขวบเพราะในช่วงอายุนี้นี้ เป็นช่วงที่เด็กสามารถฝังใจจดจำได้เป็นอย่างดี

ด้วยเหตุดังกล่าว จึงจำเป็นอย่างยิ่ง ที่พ่อแม่ต้องหาทางกำหนัดเด็กให้หยุดมือก่อนที่เด็กจะเริ่มเพาะนิสัยแข็งกระด้าง เด็กจะต้องเรียนรู้ที่จะเชื่อฟังพ่อแม่ของตน เขาไม่รู้ว่าพระคริสตธรรมคัมภีร์ที่ตั้งให้เขาเคารพเชื่อฟังพ่อแม่และท่านผู้เป็นพ่อแม่ ควรจะอบรมสั่งสอนเขา หากไม่สอนเขาให้เข้าใจอย่างแจ่มชัดว่า พระเจ้าทรงประสงค์ให้เขาเชื่อฟัง ก็ย่อมหมายความว่า ท่านกำลังไม่ให้การสงเคราะห์เขาอย่างแท้จริง นักจิตวิทยาของเด็กกลุ่มหนึ่งกล่าวว่า พ่อแม่จะต้องปล่อยให้เด็กทำอะไรได้ตามใจ จะต้องไม่ขัดใจเขา ในการปีนป่ายเฟอร์นิเจอร์ หรือตู้โต๊ะต่าง ๆ ภายในบ้าน หรือปล่อยให้เขาขีดเขียนฝาผนัง

หรือตอกตาปูในบ้านตามใจชอบ นักจิตวิทยากลุ่มนี้ให้เหตุผลว่า การห้ามมิให้เด็กกระทำเช่นนั้นจะเป็น การขัดขวางการพัฒนาการของเด็ก อย่างไรก็ตาม **ทฤษฎีนี้ได้รับการ พิสูจน์แล้วว่าผลร้ายมากกว่า ผลดี** ครูที่ดีที่สุดโรงเรียนมัธยมและเตรียมอุดม กำลังจะเลิกอาชีพของตน เพราะกลัวว่าจะไม่ได้รับความปลอดภัยในร่างกายและชีวิตของตน นักปรัชญาที่เชื่อในทฤษฎี “ตามใจ” ได้ทำให้เด็กรุ่นหลัง ๆ นี้ ขาดระเบียบวินัยมีใจเหี้ยมโหด และมีนิสัยแข็งกระด้าง ท่านต้องคอยเตือนเด็ก หากท่านไม่คอยกำหนัด ลูกน้อยของท่านแล้วบุคลิกภาพของเราจะพัฒนาไปสู่ความก้าวร้าวและเห็นแก่ตัว เขาจะไม่เคารพสิทธิ ของผู้อื่น แต่จะคอยให้ผู้อื่นพะเน้าพะนอเอาอกเอาใจเขา และช่วยเหลือในยามคับขัน พฤติกรรมเหล่านี้ เกิดขึ้นนอกเหนือจากการเจริญเติบโตของธรรมชาติตามสันดานบาปอันหาขอบเขตมิได้ของเขา

ข. การแนะนำตักเตือนเด็กเป็นถึงจำเป็นและนำเคารพยกย่อง

การที่ท่านตั้งกฎเกณฑ์ขึ้นและคอยควบคุมให้ลูกประพฤติตามนั้น นับได้ว่าท่านกำลังทำในสิ่งที่ เป็นการสงเคราะห์แก่เขาอย่างแท้จริง เด็กจะรู้โดยสัญชาตญาณว่า เขาไม่พร้อมที่จะเผชิญชีวิตด้วยลำแข้ง ของตนเองและเขาจะรู้สึกชื่นชมและขอบคุณท่านว่า เขาสามารถมอบความไว้วางใจแก่ท่านให้เป็นผู้ตั้ง กฎเกณฑ์ และคอยสอดส่องดูแลสวัสดิภาพของเขา เขาต้องการและยินดีเชื่อฟังและปฏิบัติตามคำแนะนำ ตักเตือนของท่านด้วยความเต็มใจ ข้าพเจ้าจำได้ว่า ครั้งหนึ่ง บุตรชายของข้าพเจ้าเคยบเร้าให้ข้าพเจ้า อนุญาตให้เขาทำในสิ่งที่ข้าพเจ้าห้าม แต่ข้าพเจ้าก็ยังคงยืนกรานไม่ยอม เพราะสำนึกถึงความจำเป็นพ่อ ผล ที่สุด เมื่อเรื่องลงเอยกัน ไปแล้วเขาได้มาหาข้าพเจ้าและพูดว่า “ขอบคุณครับคุณพ่อ ความจริงแล้ว ลูกไม่ ต้องการกระทำเช่นนั้นหรอก” ข้าพเจ้าทราบภายหลังว่า ความจริงแล้ว เขาไม่อยากจะไร้อใจเพื่อน เมื่ออยู่ต่อหน้าเพื่อน ๆ เขาจึงต้องการที่จะแสดงให้เพื่อน ๆ รู้ว่า เขาต้องทำทุกอย่างตามคำสั่งของพ่อ

แต่ในที่สุด เขาก็ดีใจที่ข้าพเจ้ายืนกรานไม่ยอมให้เขากระทำตามที่ขอ และยินดีให้อภัยแก่เขา ที่ พยายามฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ของบ้าน ซึ่งทำให้เขาหลุดพ้นบ่วงมารอย่างแท้จริง เมื่อท่านตั้งกฎเกณฑ์ขึ้น ท่าน จงเชื่อมั่นว่าลูก ๆ ของท่านจะต้องเชื่อฟังและปฏิบัติตามได้ การปฏิบัติเช่นนี้จะทำให้ตัวเองมีระเบียบ วินัยอยู่เสมอ และจะช่วยให้บุตรของท่าน เกิดความรู้สึกว่าปลอดภัยมั่นคง

2. ฝึกหัดให้มีระเบียบวินัย

มารดาส่วนมากเห็นพ้องต้องกันว่า เขาควรเข้มงวดควอดขันลูกของเขา แต่ก็ไม่ทราบว่าจะ ควรกระทำอย่างไร เขาได้ลองใช้วิธีการต่าง ๆ นานาแล้ว แต่ผิดหวัง เพราะความพยายามของเขาดูเหมือน จะล้มเหลวเสียเป็นส่วนใหญ่ ทั้งนี้หาใช่ว่า เขาไม่รักลูก แต่เขาไม่รู้จริง ๆ ว่า เขาควรจะทำประการ ใด ถ้าเช่นนั้นขอได้โปรดฟังคำสั่งของพระคริสตธรรมคัมภีร์ดังต่อไปนี้

ก. รักลูกให้ดี

การฝึกฝนอบรมบ่มนิสัยเด็กนั้น บางครั้งก็ต้องใช้ “ไม้เรียว” เข้าช่วย เพราะจะทำให้เด็กได้รู้ว่า พ่อแม่เป็นผู้มีอำนาจเหนือเขา ผู้เขียนพระธรรมสุภายิตกล่าวไว้ว่า “จงตีสอนบุตรชายของตนเมื่อยังมี ความหวัง อย่างใจให้เขาถึงพินาศไป” (สุภายิต 19:18)

บิดามารดาไม่ยอมลงโทษลูก เพราะเขาไม่สามารถทนดูลูกถูกลงโทษได้นั้น คือผู้ที่กระทำผิด อย่างร้ายแรงพระธรรมสุภายิตข้อหนึ่งกล่าวไว้ว่า “ความโง่มักอยู่ในจิตใจของเด็ก แต่ไม้เรียวที่ตีสอนก็ ชับมันให้ไปห่างจากเขา” (สุภายิต 22:15)

คำว่า “ความโง่” อาจแปลได้ว่า การเอาใจตัวเองการที่เด็กเอาใจตัวเองนั้น ส่วนหนึ่งมีแนวโน้ม มาจากธรรมชาติใฝ่คำของเขาเอง การลงโทษทางร่างกายอย่างถูกต้อง จะสอนให้เขายอมอ่อนน้อมต่อผู้มี อำนาจเหนือเขา เด็กหลายคนไม่ต้องตีบ่อยก็ได้ แต่เด็กบางคนต้องตีบ่อย ๆ มากาเร็ตภรรยาของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าเองได้รับพระพรร่วมกับบุตรชายที่แสนดีสี่คน แต่ละคนมีบุคลิกภาพต่างกัน สองในสี่คน ต้องตีบ่อย ๆ จึงจะเข็ดหลาบ ส่วนอีกคนหนึ่งแทบจะไม่ต้องตีเลย เพียงแต่มองด้วยสายตาไม่พอใจหรือ พูดยสองสามคำก็รู้เรื่อง แต่ดังที่ได้กล่าวมาแล้วนี้ ข้าพเจ้าใครที่จะเน้นย้ำว่า เด็กทุกคนจะต้องจดจำฝังใจ ไว้ว่า การตีอั้นไม่ยอมเชื่อฟังพ่อแม่ กระทำให้พ่อแม่ต้อง “อกกลัดหนอง” อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ข. จะตีต้องมีเหตุผล

บิดามารดา จะต้องระมัดระวังว่า ควรจะตีเด็กเมื่อใด เด็กหลายคนถูกตีอย่างแรง เมื่อพ่อแม่ อารมณ์เสียเด็กบางคนไม่รู้ ว่าทำไมเขาจึงต้องถูกทำโทษ เพราะพ่อแม่บางคนไม่คงเส้นคงวา บางครั้ง ยอมให้เขาทำผิดร้ายแรงโดยไม่ว่ากล่าวอะไร และบางครั้งกลับเข้มงวดกวดขันอย่างยิ่ง ในเรื่องหุยม ๆ หยิม ๆ เราควรจะรู้ว่าเด็กมีนิสัยไม่เหมือนกัน เด็กบางคนแกร่งกล้า ไม่กลัวใครเลยเด็กบางคนกลับขี้อาย และหวั่นไหวง่ายที่สุด พ่อแม่จะต้องฉลาดพอที่จะสืบให้รู้ถึงความต้องการพิเศษของบุตรและควรใช้ เวลาอภิปรายปัญหาเฉพาะตัวของลูกแต่ละคนพ่อแม่ควรแสวงหาสติปัญญาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อ เขาจะสามารถสืบทราบได้ว่า พฤติกรรมอันไม่พึงปรารถนาที่เขาจะแสดงออกนั้น เป็นผลมาจากการขาด ความรักอบอุ่น ฯลฯ หรือเกิดจากความรู้สึกไม่มั่นคงปลอดภัยหรือเป็นเพราะต้องการจะลองดีกับพ่อแม่

เด็กไม่ควรถูกตีทุกครั้งที่เขาทำอะไรไม่ถูกใจพ่อแม่การทำโทษควรใช้เฉพาะเมื่อต้องการให้ หลาบจำ ไม่ตีอั้นอีกต่อไป เช่น เมื่อเขาขัดขืนไม่เชื่อฟังพ่อแม่ หรือพูดจาทะเล่ดั่งดั่งกับพ่อแม่ เด็กไม่ ควรถูกตบหน้าเมื่อเขาส่งเสียงเอะอะ หรือเมื่อเขาบิดขามข้าวแตกโดยบังเอิญหรือเมื่อเขาสะเพร่าก็ตาม พ่อแม่ที่ตีเด็กทุกครั้ง แม้เรื่องหุยม ๆ หยิม ๆ แต่เมื่อเด็กทำผิดอย่างร้ายแรง กลับลงโทษน้อย ย่อมทำให้ เด็กเกิดความขุ่นเคืองไม่พอใจในระยะเบียบกฎเกณฑ์ที่พ่อแม่ตั้งขึ้น และอาจเป็นผลร้ายต่อการพัฒนา บุคลิกภาพของเขา การลงโทษเสียร่ำไป อาจเป็นการทารุณและเป็นอันตรายต่อเด็กมากกว่าที่จะเป็นผลดี

อัครสาวกเปาโลได้เน้นย้ำถึงความจริงข้อนี้ โดยได้กล่าวไว้ว่า “ฝ่ายท่านผู้เป็นบิดาอย่าข่มบุตรของตนให้เกิดโทสะ แต่จงอบรมบุตรด้วยการสั่งสอน การเตือนสติตามหลักขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (เอเฟซัส 6:4)

จากข้อพระธรรมดังกล่าว แสดงว่าท่านอัครสาวกยอมรับว่า เด็กจะต้องมีระเบียบวินัยบังคับ เพราะในรากศัพท์ของภาษากรีก คำว่า “อบรม” มีความหมาย ถึงการฝึกให้เด็กมีระเบียบวินัย แต่ท่านก็ได้เตือนผู้เป็นบิดาว่า อย่าข่มบุตรของตนให้เกิดโทสะ นั้นหมายความว่า พ่อแม่หากข่มบุตรให้เกิดความขุ่นแค้น ขัดเคืองใจโดยการเข้มงวดบุตรเกินความจำเป็น หรือทำโทษด้วยท่าทีที่ถึงเกลียดชังเขา หรือลงโทษเขารุนแรงเกินไปพ่อแม่จะต้องไม่ประหยัด “ไม่เรียว” แต่จะต้องระมัดระวังว่าควรจะใช้ไม่เรียวอย่างไร และเมื่อใด

ค. ตีเพราะรัก

เมื่อจะตีลูก พ่อแม่จะต้องระมัดระวัง ไม่ควรทำให้เด็กรู้สึก ว่าพ่อแม่ไม่รัก หรือไม่ต้องการเขา แล้วการลงโทษที่ถูกต้องนั้น ควรจะให้เด็กเข็ดหลาบ ไม่กล้ากระทำความผิดอีกเพราะกลัวจะถูกลงโทษซ้ำ การที่เด็กถูกเฉียนเบา ๆ แต่แก๊งตะเบ็งเสียงร่ำร้องนั้นจะไม่ทำให้เด็กเข็ดหลาบได้ พ่อแม่ควรจะตีลูกให้ได้รับความเจ็บปวดบ้าง เช่น ตีที่โคนเขา ซึ่งจะทำให้เขาเข็ดหลาบ ไม่กล้าทำผิด หรือกระบิดกระบวน แก๊งร้องไห้เอาแต่ใจตนเองอีก พ่อแม่ควรจะจดจำไว้ว่า การที่เด็กได้รับความเจ็บปวดเพียงชั่วครู่ชั่วยาม นั้น ดีกว่าปล่อยให้เด็กต้องกลายเป็นคนที่พ่อแม่จะต้องคอยคะยั้นคะยออันนอนคอยดูค่าจี้จี้จ้อไชอยู่ เสมอ และในที่สุดต้องแผดเสียงตะโกนด้วยอารมณ์ที่สุดจะทนเป็นไหน ๆ

กฎเกณฑ์ทุกข้อที่ตั้งขึ้น จะต้องให้เด็กเข้าใจอย่างถ่องแท้ว่า บทลงโทษเป็นผลโดยตรงจากการประพฤติผิดของเขา อัครสาวกเปาโล รู้ว่ากฎเกณฑ์ที่ไม่ถูกต้องเป็นภัยต่อเด็ก ท่านจึงได้สั่งห้ามบิดาข่มให้เด็กเกิดโทสะจริต หรือขุ่นเคืองใจ แต่ให้ “อบรมบุตรด้วยการสั่งสอนและการเตือนสติ ตามหลักขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (เอเฟซัส 6:4) คำภาษากรีกซึ่งถูกแปลมาเป็นคำว่า อบรม มีความหมายรวมถึง ความละมุนละม่อม ท่านไม่ควรตีเด็กด้วยความโกรธ หรือทุบตีเขาอย่างคนเสียสติ ดูออกจะเป็นเรื่องซ้ำซากที่จะกล่าวว่า พ่อแม่ที่มีอารมณ์อ่อนไหวง่ายได้รับความเจ็บปวดมากกว่าเด็ก หลังจากลงโทษเด็กแล้ว และความจริงก็เป็นเช่นนั้น เพราะเมื่อหายโมโหแล้ว ก็มักจะเกิดความสงสารลูกอย่างจับใจ ลูกควรจะรู้ถึง หัวอกพ่อแม่ว่า ท่านไม่อยากจะเห็นลูกได้รับความเจ็บปวด เมื่อให้ลูกรู้ถึงความจริงข้อนี้ เขาจะรู้สึกรักพ่อแม่มากขึ้นหลังจากที่ถูกเฉียน หลายครั้งที่เฉียว ปรากฏว่าเมื่อพ่อแม่ลงโทษลูก และลูกหยุดร้องไห้แล้ว ช่วงเวลาตอนนั้นก็กลับเป็นช่วงเวลาที่มียิ่ง ซึ่งทำให้พ่อแม่และลูก เกิดความสัมพันธ์ เข้าอกเข้าใจกัน อย่างแท้จริงเด็กรู้สึกอบอุ่นใจที่รู้ว่า เขาสามารถพึ่งพ่อแม่ของเขาให้เป็นผู้เอาใจใส่ดูแลสวัสดิภาพอันแท้จริงของเขา และเขาต้องการให้ท่านรู้ว่า เขาก็มีความรักต่อท่านเช่นกัน

เป้าหมายของกฎเกณฑ์คือ เพื่อให้เด็กเจริญเติบโตขึ้น เป็นผู้ที่ยำเกรงพระเจ้า ยกย่องนับถือพระเยซูคริสต์ การสำนึกว่าเด็กจะต้องเรียนรู้ที่จะมีความเคารพที่ถูกต้องต่ออำนาจหน้าที่และไม่เว้นการลงโทษทางร่างกายเมื่อจำเป็น แต่ท่านควรอธิษฐานเพื่อบุตรของท่านด้วย ท่านต้องพยายามอย่างสุดกำลังที่จะชักนำเขา ให้เกิดความศรัทธาเลื่อมใสในพระเยซูคริสต์อย่างแท้จริง เสียแต่ยังเยาว์วัย จงอบรมสั่งสอนเขาด้วยพระวาทะของพระเจ้า และแสดงให้เห็นทางความประพฤติของท่านว่าพระเยซูคริสต์ เป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่พึงจำไว้ ท่านมีพระสัญญาของพระเจ้าข้อหนึ่งซึ่งว่า

“จงฝึกเด็กในทางที่เขาควรจะไป และเมื่อเขาเป็นผู้ใหญ่แล้ว เขาจะไม่พราวจากทางนั้น”

(สุภาษิต 22:6)

บทที่ 4 อบรมมนิสัยเด็ก

ในตอนเช้าวันอาทิตย์วันหนึ่ง เด็กชายอายุสิบสี่ปีกำลังเล่นอยู่บนศาลฟ้าโรงเรียน เกิดพลัดตกลงมาทางช่องรับแสง ในวันรุ่งขึ้นเด็กนักเรียนรุ่นพี่ไปพบศพ แต่ไม่มีใครบอกได้ทันทีว่าผู้ตายเป็นใคร เพราะแม้แต่พ่อแม่เอง ก็ไม่ได้แจ้งให้ทางโรงเรียนทราบว่า บุตรของตนหายไป

นักสังคมสงเคราะห์ได้ไปเยี่ยมครอบครัวหนึ่งพบว่าพ่อและแม่เป็นคนใจเมื่อยาเป ทุ้งลูก ๆ ลี้นให้สู้ทนกับความหนาวเหน็บและความหิวโหย

ตำรวจได้รับแจ้งทางโทรศัพท์ให้ไปสืบสวนเหตุการณ์ที่บ้านแห่งหนึ่ง และเมื่อไปถึงก็พบเด็กสองคนอยู่ในสภาพที่บอบช้ำและไม่ได้รับการเยียวยารักษา เพราะถูกพ่อเมียนตีอย่างทารุณ

เด็กหญิงวัยสิบสี่ปีที่ได้รับความรักความอบอุ่นจากครอบครัวเพียงน้อยนิด และไม่ได้รับการอบรมมนิสัยในทางที่ถูกต้อง ต้องประสบกับปัญหายุ่งยากอย่างแสนเจ็บปวด และแม่ของเธอพูดด้วยเสียงสะอึกสะอื้นว่า เราได้สรรหาเสื้อผ้าอาภรณ์ที่ดีที่สุดให้แก่เธอ เธอต้องการอะไรก็หามาปรนปรือให้ทุกอย่าง ซึ่งล้วนแต่เป็นสิ่งที่ดีที่สุดเราอนุญาตให้เธอไปไหนมาไหนได้ตามชอบใจ พ่อแม่คือออกอย่างนี้ไม่ใช่คนผิดมิใช่หรือ เรื่องนี้ควรโทษโรงเรียนมากกว่า

เรื่องราวที่กล่าวมานี้ เป็นเพียงตัวอย่างส่วนน้อยที่แสดงให้เห็นถึงการละเลย และความทารุณของพ่อแม่ที่เป็นข่าวไม่เว้นแต่ละวัน เจ้าหน้าที่บ้านเมืองที่ทำหน้าที่แก้ไขปัญหายาวชนมองไม่เห็นหนทางว่าควรจะทำอย่างไร สถานการณ์เช่นนี้ได้อย่างไร เขาสามารถจับพ่อแม่ของเด็กที่กระทำผิดไป แต่ปัญหาของเด็กก็ยังแก้ไม่ตก เขาเหล่านั้นจนปัญญาหาทางออกไม่ได้ว่า ควรจะนำเด็กกลับคืนสู่บรรยากาศของครอบครัวที่ปราศจากความรักดั้งเดิม หรือควรจะนำเด็กไปส่งยังสถาบันใดสถาบันหนึ่ง หรือสถานสงเคราะห์เด็ก

พ่อแม่ส่วนใหญ่อาจไม่เคยกระทำความผิดในเรื่องการปล่อยปละละเลย หรือกระทำทารุณกรรมลูกของตน แต่ก็อาจล้มเหลวในการอบรมลูกของตนให้มีระเบียบวินัยในวิถีทางที่ถูกต้อง หรืออาจละเลยที่จะสั่งสอนเขาถึงความจริง ฝ่ายจิตวิญญาณ ตามที่เราได้ศึกษากันมาในบทก่อน ๆ เราชี้ให้เห็นว่าการลงโทษกันทางร่างกาย บางครั้งเป็นสิ่งจำเป็นในการควบคุมความประพฤติของเด็กให้คงเส้นคงวาอยู่เสมอ แต่เด็กจะต้องได้รับการสั่งสอนถึงพื้นฐานความจริงฝ่ายจิตวิญญาณของพระคริสตธรรมคัมภีร์อีกด้วย การอบรมสั่งสอนเด็ก ควรจะเป็นเครื่องประดับสำคัญประจำครอบครัวคริสเตียน สิ่งที่ครอบครัวจำเป็นจะต้องมี ประการแรก คือ การอธิษฐานร่วมกันอีกประการหนึ่ง คือการที่พ่อแม่ยกย่องชมเชยเมื่อลูกกระทำดีและทำหนีติเตียน เมื่อลูกกระทำผิดรวมทั้งกำหนดกฎเกณฑ์การให้รางวัล และการลงโทษไว้ด้วย

1. การนมัสการพระเจ้า และการอภิปรายในครอบครัว

พ่อแม่ที่เป็นคริสเตียน ควรตั้งเวลาไว้สำหรับการนมัสการพระเจ้าร่วมกัน การอ่านและอภิปรายข้อความบางตอนในพระคริสตธรรมคัมภีร์ และเสร็จแล้วก็อธิษฐานร่วมกัน จะช่วยให้เด็กได้รับการปลูกฝังคุณธรรมฝ่ายจิตวิญญาณอย่างลึกซึ้ง โมเสสได้เน้นถึงความสำคัญถึงการสั่งสอนความจริงฝ่ายวิญญาณ ท่านได้กล่าวไว้ว่า

“บุตรพวกอิสราเอล จงฟังเถิด พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราเป็นเอก และจงรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าด้วยสุดใจ สุดจิตของเจ้า และด้วยสิ้นสุดกำลังของเจ้า และถ้อยคำเหล่านี้ซึ่งเราสั่งไว้แก่เจ้าทั้งหลายในวันนี้ ก็ให้ตั้งอยู่ในใจของเจ้าทั้งหลาย และจงจดจำคำสั่งสอนบุตรทั้งหลายของเจ้าด้วยถ้อยคำเหล่านี้ และเมื่อเจ้าทั้งหลายจะนั่งอยู่ในเรือน หรือเดินในหนทาง หรือนอนลงและตื่นขึ้น จงพรรณนาตามถ้อยคำเหล่านี้ เอาถ้อยคำเหล่านี้พันไว้ที่มือของเจ้าเป็นของสำคัญและจารึกไว้ที่หว่างคิ้วของเจ้าทั้งหลาย จงเขียนถ้อยคำเหล่านี้ไว้ที่เสาเรือนของเจ้า และที่ประตูเมืองทั้งหลายของเจ้า” (พระบัญญัติ 6:4-9)

แน่นอนละ พ่อแม่ทุกคนมิใช่ครูที่ชำนาญ และอีกประการหนึ่งลูกแต่ละคนก็มีอายุไม่เท่ากัน ซึ่งเป็นไปไม่ได้ที่จะใช้เวลาในช่วงนมัสการ อบรมลูกทุกคนให้ได้ผลอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วยโดยทั่วกัน แต่ท่านก็ไม่ควรท้อแท้ใจ เพราะแม้แต่ลูกคนเล็กสุด ก็จะทำให้เกิดความรู้สึกสนใจในการประชุม หากท่านจะพูดเกี่ยวกับเขาบ้าง ซึ่งทำให้เขารู้สึกว่าเขามีส่วนร่วมในการประชุมนั้นด้วย และถ้าเขาเห็นว่าพวกพี่ ๆ มีส่วนร่วมในการประชุมด้วย เขาก็จะพลอยคิดคล้ายคลึงกัน ซึ่งทำให้เขาได้รับประโยชน์ในการประชุมที่มากทีเดียว และทุกคนก็จะได้รับประโยชน์โดยทั่วกัน ท่านควรที่จะอ่านข้อพระธรรมที่ท่านชื่นชอบเสร็จแล้วก็ควรจะมีการอภิปรายโดยพ่อเป็นผู้นำ ต่อจากนั้นก็จะเป็นเวลาอธิษฐาน การนมัสการไม่ควรใช้เวลาเกินสิบห้านาที แต่ถ้าให้สมาชิกแต่ละคนได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์กันอย่างแท้จริงแล้ว ก็นับว่าได้ผลคุ้มค่าทีเดียว และทั้งจะรู้สึกมีความสุขสนทนากับพ่อแม่พี่น้องของเขา

การสอนพระคริสตธรรมคัมภีร์ ไม่ควรสอนเฉพาะในเวลาประชุมกันเท่านั้น แต่ควรจะสอดแทรกในการพูดคุยกันตามธรรมดาด้วย เพราะเด็กอาจเรียนรู้ได้อย่างแท้จริงจากการสนทนากันมากกว่าในเวลาที่มีการสอนโดยเฉพาะ โมเสสกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า พวกเขาไม่เพียงแต่สอนพระวาระของพระเจ้าแก่ตรงของเขาเท่านั้น หากแต่ต้องพูดถึงพระองค์และวิถีทางของพระองค์บ่อย ๆ ด้วย (พระบัญญัติ 6:7) พ่อแม่จะต้องพยายามปล้ำความคิดผุด ๆ ที่เด็กได้รับจากโรงเรียนจากโทรทัศน์ จากหนังสือพิมพ์หรือหนังสือการ์ตูนที่เขาอ่าน อิทธิพลที่ทรงพลังเหล่านี้ เสริมความคิดที่ว่ามนุษย์เกิดมาสร้างความเป็นเหตุ และมนุษย์เป็นเพียงสัตว์ตัวหนึ่ง ที่ไม่มีความรู้สึกหรือรับผิดชอบชั่วดี พ่อแม่ที่เป็นคริสเตียนจะต้องสอนบุตรให้เตรียมพร้อมที่จะต่อสู้กับความคิดที่ผิด ๆ นี้ โดยการสอนพระธรรมของพระเจ้าให้แก่เขาเสียตั้งแต่ยังเยาว์วัย

บิดามารดาควรพูดถึงเรื่องพระเจ้ากับบุตรเสมอ ๆ ซึ่งทำให้เขาเห็นว่า พระองค์ได้ทรงตั้งเกณฑ์ไว้เพื่อควบคุมความประพฤติของมนุษย์ จึงสอนให้เด็กรู้ว่าเขาเป็นคนบาป และพระเยซูคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อความผิดบาปของเขาแล้ว ให้ความมั่นใจแก่เขาว่า เขาจะได้รับการอภัยโทษ และรับชีวิตนิรันดรโดยความเชื่อและไว้วางใจพระเยซูคริสต์ จงอธิษฐานกับบุตรของท่าน เพราะการอธิษฐานจะทำให้ความจริงที่ท่านได้สั่งสอนไปแล้วนั้นฝังแน่นอยู่ในจิตสำนึกของเด็กอย่างไม่มีวันลบเลือน ความจริงแล้วเด็กเป็นจำนวนมากสามารถเข้าใจและแก้ปัญหาชีวิตอันสับสนได้ ภายหลังจากที่ชีวิตของเขาได้รับการเปลี่ยนแปลงด้วยความศรัทธาในพระเยซูคริสต์แล้ว บิดามารดาควรจะหนุนใจให้บุตรของตนอ่านวรรณกรรมคริสเตียนที่ดีด้วย นักปราชญ์หลายท่านที่ยอมมอบชีวิตให้แก่พระเยซูอย่างแท้จริง ได้เขียนหนังสือหลายเล่มที่เปรียบเทียบให้เห็นถึงความรู้สึกระงของปรัชญาที่มนุษย์ได้เขียนขึ้นเพื่อปรักปรำเหตุผลความเชื่อของคริสเตียนอย่างชัดเจน หนังสือส่วนมากผู้เขียนได้เขียนไว้อย่างเด่นชัด และเข้าใจง่าย บิดามารดาควรสรรหาหนังสือเช่นนั้นมาอ่านให้เข้าใจโดยตลอด แล้วอธิบายให้เด็กเข้าใจว่าทำไมคริสเตียนจึงไม่เห็นด้วยกับหลายสิ่งหลายอย่าง ซึ่งปรากฏอยู่ในตำรับตำราที่สอนในโรงเรียน ท่านสามารถสอนให้เขาเห็นจริงๆว่า ความเชื่อนั้นเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง เขาจะต้องเลือกเอาว่าเขาจะดำเนินชีวิตตามปรัชญาตามหลักวิทยาศาสตร์หรือตามพระเยซูคริสต์ ท่านสามารถช่วยให้เขาเลือกได้อย่างถูกต้อง

ถ้าท่านรู้สึกอ่อนอกอ่อนใจไม่มีกำลังใจที่จะสอนลูกของท่านได้สำเร็จ พึงระลึกว่า พระวิญญานบริสุทธิ์ทรงทำงานเชื่อมโยงกับพระคริสตธรรมคัมภีร์ ฉะนั้นท่านไม่จำเป็นต้องเป็นปราชญ์ที่เชี่ยวชาญในการอบรมบุตรของท่าน ให้เข้าใจความจริงฝ่ายวิญญานจงอ่านพระคริสตธรรมคัมภีร์อธิษฐานกับเขาและอธิษฐานเพื่อเขา และใช้ชีวิตในทางที่บริสุทธิ์ให้เขาเห็น พระวิญญานบริสุทธิ์ซึ่งทำงานเชื่อมโยงกับพระวาระของพระเจ้า และทรงเห็นดีเห็นชอบกับคำอธิษฐานของท่าน จะทรงนำบุตรของท่านไปสู่ความเชื่อที่ถูกต้องและแท้จริง และมีชีวิตเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า

2. ชมเชยหรือตำหนิ

การอบรมบ่มนิสัยของเด็กอย่างถูกต้องนั้น จะมีการชมเชยเมื่อเด็กประพฤติดี และตำหนิเมื่อทำผิด

ลูกที่ได้รับการอบรมบ่มนิสัยให้รู้จักการเคารพเชื่อฟังบิดามารดานั้น เขาจะมีความปลาบปลื้มใจเป็นล้นพ้นเมื่อเขาสามารถทำให้บิดามารดาพอใจ และเมื่อพ่อแม่ตักเตือนเขาเพียงคำสองคำ เขาก็จะเชื่อฟังและยินดีทำตามด้วยความเต็มใจ ท่านเคยสังเกตตอนที่เด็กพยายามกระทำอะไรให้ดีที่สุดไหม จงพยายามค้นหาความสามารถพิเศษของเขา เขายกย่องชมเชยผลงานทุกอย่างที่เกิดจากความตั้งใจจริงของเขา และถึงแม้บางครั้งเขาทำไม่ได้ดีก็ไม่ควรตำหนิเขา ท่านอาจต้องการให้บุตรชายของท่านเป็นดารา

ฟุตบอล หรือบาสเกตบอล แต่ลองคิดถูกเถิดว่าโรงเรียนหนึ่งจะมีนักกีฬาเด่น ๆ เพียงไม่กี่คนเท่านั้น ท่านอาจมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะให้บุตรของท่านได้รับรางวัลยอดเยี่ยม แต่เขาอาจไม่มีความสามารถพอที่จะทำได้ บางครั้งความทะเยอทะยานของท่าน เกิดจากความพึงพอใจที่ผิด ๆ เหตุฉะนั้นเราไม่ควรยกย่องชมเชยเด็กเมื่อเขาได้รับความสำเร็จอันน่าชื่นชมเท่านั้น เพราะเขาต้องการการปลุกปลอบใจเป็นพิเศษ เมื่อเขาพลาดหวังไม่ได้รับความสำเร็จสมดังที่เขาตั้งใจไว้

พระคริสตธรรมคัมภีร์สอนไว้อย่างชัดเจนว่า ความพยายามอย่างจริงจังนั้นไม่เพียงแต่นำไปสู่ความสำเร็จเท่านั้น หากแต่ยังได้รับคำชมเชยอีกด้วย พระเยซูทรงเน้นถึงความเชื่ออันเต็มเปี่ยมอยู่เสมอ และทรงบอกให้รู้อย่างชัดเจนว่า ไม่ว่าเขาจะมีความสามารถเพียงน้อยนิดหรือมีความสามารถมากอย่างไร พระเจ้าก็จะตรัสแก่เขาเหมือนกันว่า “ทำดีแล้ว” อันที่จริงองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสว่ามาตรฐานซึ่งมนุษย์ใช้ตัดสินเพื่อนมนุษย์ด้วยกันนั้น ตรงกันข้ามกับมาตรฐานของพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง เพราะ คนต้นจะเป็นคนสุดท้าย และคนสุดท้ายจะกลายเป็นคนต้น อัครสาวกเปาโลก็ได้กล่าวไว้เช่นกันว่า

“ฝ่ายบิดาก็อย่างบุตรของตนให้ขัดเคืองใจ เกรงว่าเขาจะท้อใจ” (โคโลสี 3:21)

เด็กจะหมดกำลังใจ เมื่อเขาคิดจะทำอะไรสักอย่างหนึ่ง บิดามารดาก็คอยแต่จะกล่าวหาว่าไม่มีทางสำเร็จ แต่เขาจะมีกำลังใจมาก หากบิดามารดาคอยให้กำลังใจเขาให้ทำดีที่สุดเท่าที่จะทำได้

อย่างไรก็ดี บางครั้งบิดามารดาก็ต้องแสดงความไม่พอใจต่อความประพฤติของบุตร ถ้าหากเขาละเลยไม่ยอมทำตามหน้าที่ หรือประพฤติผิด จงอย่าละเลยหรือทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ แต่จงชี้หรือระบุความผิดของเขาให้เห็นอย่างชัดเจน โดยจะพูดอย่างไรก็ได้ว่าท่านไม่พอใจที่เขากระทำเช่นนั้น และบอกให้เขารู้ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ไม่ทรงพอพระทัยด้วยเช่นเดียวกัน หากท่านไม่ทำเช่นนั้นผลร้ายก็จะตกแก่เด็ก โดยที่เขาไม่รู้หรือโหนอเห็นอะไร

เรื่องของบุโรฮิตเอลีสกับบุตรชายของเขาในพระคัมภีร์เดิมเป็นเรื่องที่น่าเศร้าสลด ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความล้มเหลวของบิดา เมื่อเอลีชรภาพแล้ว ไม่สามารถที่จะทำหน้าที่บุโรฮิตต่อไปได้ บุตรชายของเขาก็ได้รับหน้าที่แทน เขาได้ประกอบกรรมชั่วอย่างมหันต์นานาประการเอลีสได้แสดงความอ่อนแอออกมาโดยกล่าวว่า “ลูกเราเอ๋ย อย่าทำเลย เราได้ยืนประชากรของพระเจ้าแล้วแพร่ทั่วไปเป็นเรื่องไม่ดีเลย” (1 ซามูเอล 2:24) อย่างไรก็ตามพระเจ้าได้ทรงพิพากษา โดยยอมให้ชาวฟิลิสเตียฆ่าชายหนุ่มผู้ชั่วร้ายนั้น และได้ชิงเอาหีบพระสัญญาไมตรีของพระเจ้าไป เมื่อเอลีสได้ทราบข่าวร้ายทั้งสองเรื่องซึ่งประดังเข้ามาพร้อมกัน ก็ทำให้เขาตรอมใจจนถึงแก่ความตายจริงอยู่แม้เราจะเห็นใจเขา แต่เราก็จะต้องรับรู้ไว้ด้วยว่าเอลีสจะต้องรับผิดชอบต่อความผิดอันใหญ่หลวงที่เกิดขึ้นนั้น พระเจ้าทรงประกาศความผิดของเอลีส เมื่อพระองค์ตรัสแก่ซามูเอลว่า

“ดังนั้นเราจึงบอกเขาว่า เราจะลงโทษพงศ์พันธุ์ของเขาเป็นนิตย์ เพราะความบาปชั่วซึ่งเขารู้แล้ว เพราะบุตรทั้งสองของเขาเหยียดหยามพระเจ้า และเขาก็มิได้ห้ามปราม” (1 ซามูเอล 3:13)

ถ้าเอลีอบรมบุตรชายให้มีความเคารพและเชื่อฟังเสียแต่ยังเยาว์ ตั้งสอนอบรมบุตรให้เคารพยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า ยกย่องชมเชยเขาเมื่อเขาทำดี และตำหนิเขาอย่างรุนแรงเมื่อเขาทำผิดบาป ภัยพิบัติอันน่าสยดสยองของดังกว่ามานั้นคงไม่เกิดขึ้นแก่เอลีและบุตรชายของเขาอย่างแน่นอน

ท่านผู้เป็นบิดามารดา หากท่านได้สอนบุตรของท่านให้เคารพเชื่อฟังท่านและยำเกรงพระเจ้า ตั้งแต่เขายังเป็นเด็กเล็ก ๆ อยู่แล้ว เขาย่อมมีความต้องการที่จะทำในสิ่งที่ท่านพอใจ คำชมของท่านจะเปรียบเสมือนเสียงดนตรี ที่กล่อมโสตประสาทเขา และคำตำหนิของท่านจะทำให้เขาเจ็บปวดยิ่งกว่าถูกไม้เรียวตีเย็บ เหตุฉะนั้นจงเอาใจใส่บุตรของท่านให้มากขึ้น คอยรับฟังเขา ยกย่องชมเชยและตำหนิเขาตามควรแก่กรณี เมื่อเขาเติบโตขึ้นเขาจะขอบคุณท่านและสำนึกถึงบุญคุณของท่านที่ท่านอุทิศส่ห่อบรมเลี้ยงดูเขา คอยดูแลเขาไม่ให้ประพฤติดีเขาจะรักและเอาอกเอาใจท่านอย่างจริงใจ

3. ให้รางวัลและลงโทษ

ในการอบรมบ่มนิสัยเด็กนั้น จะต้องมีการให้รางวัลเมื่อเด็กเชื่อฟัง และลงโทษเมื่อเด็กทำผิด เขาจะต้องเรียนรู้ว่าความอดสาหะ ความซื่อสัตย์ และความเคารพเชื่อฟังกฎข้อบังคับ นำไปสู่ความสำเร็จของชีวิต พระวจนะของพระเจ้าตรัสว่า “อย่าหลงเลย ท่านจะหลอกลวงพระเจ้าไม่ได้ ไม่ว่าผู้ใดหว่านอะไร ลงก็จะเก็บเกี่ยวสิ่งนั้น” (กาลาเทีย 6:7)

แนวทางที่จะสอนความจริงเรื่องนี้ คือ กำหนดหน้าที่และกฎเกณฑ์ของบ้าน ให้แน่นอนและชัดเจน ลูกแต่ละคนควรได้รับอนุญาตเป็นพิเศษ และควรชื่นชมในโอกาสพิเศษเมื่อเขาประพฤติตามหน้าที่และกฎเกณฑ์ของบ้านเท่านั้น ทุกคนในครอบครัวควรเห็นพ้องต้องกันในการลงโทษในกรณีที่เกิดการฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ของบ้านเด็กจะต้องได้รับการฝึกฝนให้รู้ว่า การประพฤติดี ย่อมได้รับผลตามความปรารถนา และการประพฤติผิดย่อมได้รับผลดังที่ไม่พึงปรารถนา เขาจะต้องเรียนรู้ความจริงเสียแต่แรก ๆ ว่า บุคคลที่มีความวิริยะอดสาหะปฏิบัติตามกฎข้อบังคับ เคารพยำเกรงพระเจ้า จะประสบความสำเร็จอย่างแท้จริงมากกว่าคนที่เกียจคร้านขาดวินัย ไร้คุณธรรม

เด็กจะต้องได้รับการสอนด้วยว่า ในฐานะที่เป็นสมาชิกของครอบครัวบางครั้งจะถูกใช้ให้ทำบางสิ่งบางอย่างนอกเหนือไปจากหน้าที่ของเขา เขาไม่ควรได้รับเงินพิเศษ เมื่อเขาทำงานพิเศษดังกล่าว เมื่อเขาเติบโตขึ้นเขาจะพบว่า คนที่เกียจคร้านและคดโกงหลายคน ดูเหมือนว่าเขาใช้ชีวิตอย่างสุขสบายและคนบางคนต้องขยันขันแข็ง และพุดิตนในกรอบศีลธรรมอันดี กลับยากจนข้นแค้น เขาจะต้องได้รับการสอนให้รู้ว่า สภาพการณ์เช่นนี้เป็นความจริงเพราะมนุษย์เป็นคนบาป และสิ่งที่ดีที่สุดของพระเจ้านั้นคั้นหนทางของความซื่อสัตย์และความชอบธรรม พระเจ้าทรงใช้หลักการการให้รางวัลและการ

ลงโทษกับชนชาติอิสราเอล สมัยที่อยู่ใต้พระบัญญัติว่า พระองค์ทรงให้สัญญาว่า พระองค์จะทรงอวยพระพรให้มีความอุดมสมบูรณ์ถ้าพวกเขาเชื่อฟัง ถ้าไม่เชื่อฟังก็จะลงโทษและพระองค์ก็ได้ทำตามพระสัญญาของพระองค์จริง ๆ อัครสาวกเปาโลกล่าวไว้ว่า ระบบกฎหมายนี้เป็น “ครูสอน” ของพวกอิสราเอล “ซึ่งนำเราให้มาถึงพระคริสต์” (กาลาเทีย 3:24) คำว่า “ครูสอน” นั้นแท้จริงแล้วหมายความว่า “ผู้ดัดนิสัยเด็ก” ซึ่งแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงปฏิบัติต่อพวกอิสราเอล เหมือนกับที่เรากระทำเมื่อเราอบรมบ่มนิสัยเด็กเล็ก ๆ ประชากรของพระองค์ได้รับบทเรียนอย่างทันตาเห็น ถ้าเขาประพฤติดีก็จะได้รับผลดีจากพระเจ้า ถ้าเขาประพฤติชั่วก็จะได้รับผลชั่วตอบสนอง ในปัจจุบันพระองค์ทรงปฏิบัติต่อคริสตจักร เหมือนกับที่เราปฏิบัติต่อผู้ใหญ่ โดยหวังที่จะให้คนของพระองค์ได้เห็นผลระยะยาวของความเชื่อฟังแต่เราจะต้องไม่ลืมว่า การให้รางวัลและการลงโทษอย่างสม่ำเสมอเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับเด็กทุกคน

ท่านผู้เป็นบิดามาร จงอธิษฐานเผื่อบุตรของท่านจงกำหราบให้อยู่มีชื่อเสียงแต่ยังเยาว์ ฝึกสอนเขาให้เป็นพลเมืองที่ดี และเหนือสิ่งอื่นใด จงเตรียมเขาไว้สำหรับแผ่นดินสวรรค์ เด็กส่วนมากซึ่งเจริญเติบโตขึ้นในครอบครัวที่รักพระเจ้าอย่างแท้จริง จะต้อนรับพระเยซูคริสต์เมื่ออายุยังเยาว์ และจะไม่ใช้ชีวิตเกลือกกลั้วมัวเมาอยู่กับอบายมุข เด็กบางคนอาจหลงผิดไปบ้าง แต่จากผลของการอบรมบ่มนิสัยจากครอบครัวคริสเตียนซึ่งเขาได้รับอบรมมาแต่เยาว์วัย และการอธิษฐานเผื่อของท่าน จะช่วยเขาให้สามารถเหนียวรั้งใจ ไม่ประพฤติในทางที่ผิด ดร.เอ็ม.อาร์.ดี.ฮาน บิดาของข้าพเจ้าไม่ยอมรับเชื่อพระเยซูคริสต์ จนกระทั่ง ท่านได้พ้นจากอ้อมอกของพ่อแม่เป็นเวลาหลายปี ต่อนี้ไปเป็นคำพยานของท่าน “ในระหว่างที่ข้าพเจ้าระเห่ร่อนจากบ้านไปเป็นเวลาหลายปี ข้าพเจ้าไม่เคยหลุดพ้นไปจากคำอธิษฐานของคุณแม่เลย จนกระทั่งข้าพเจ้าได้พบพระเยซูคริสต์ทั้งนี้เพราะว่าข้าพเจ้าไม่อาจทำผิดไปจากคำสั่งสอนของคุณแม่ซึ่งท่านได้พร่ำสอนข้าพเจ้า ตั้งแต่ข้าพเจ้ายังเป็นเด็กอยู่ ครั้งแล้วครั้งเล่าเมื่อซาตานล่อลวงและความพิศบาปได้เข้ายวนข้าพเจ้า ก็ปรากฏมีหญิงร่างเล็กสวมชุดนอนกำลึงคุกเข่าลงอธิษฐานข้างเตียงนอนในบ้านหลังเล็ก ๆ ไม่หุหุหรา ในรัฐมิชิแกน ผุดขึ้นในเบื้องหน้าของข้าพเจ้าเสมอ ข้าพเจ้าได้ยินเสียงคุณแม่วิงวอนด้วยจริงใจต่อพระเจ้าเพื่อความรอดของลูกทุกคน โดยออกชื่อของลูกแต่ละคน ทีละคนและมอบเราไว้ต่อพระคริสต์ ในคำอธิษฐานของแม่ต่อพระเจ้านั้น รองจากพระเจ้าแล้วชื่อของข้าพเจ้าปรากฏอยู่มากกว่าสิ่งอื่นใดในโลก” พระสัญญาของพระเจ้านั้นเป็นความจริง “จงฝึกเด็กในทางที่เขาควรจะไป และเมื่อเขาเป็นผู้ใหญ่แล้วเขาจะไม่พราวจากนั้น” (สุภาษิต 22:6)

บทที่ 5 เป็นตัวอย่างแก่เด็ก

พ่อแม่ที่เป็นคริสเตียน จะต้องเป็นตัวอย่างที่ดีแก่เด็กด้วยการแสดงความเชื่อโดยการประพฤติต่อไปนี้จะขอยกตัวอย่างเพื่อให้เห็นจริงดังนี้ มีเด็กชายคนหนึ่ง ชื่อ “นรินทร์” เมื่อเขาอายุ 14 ปี วันหนึ่งพ่อของเขากลับบ้านด้วยสีหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใสและบอกเขาว่า “พอมึงานด่วนจะต้องรีบไป เอ แต่บางทีพ่ออาจจะแวะดูหนังสือสักหน่อยเห็นท่าจะดี” ต่อจากนั้นอีกหนึ่งปี คราวนี้พ่อนุ่มน้อยรินทรอยู่กับคุณแม่ของเขา เขาเห็นคุณแม่ถอยรถยนต์ส่วนตัวชนต้นไม้ และมารดาได้บอกเขาว่า “เราจะบอกบริษัทประกันว่าเราไปเที่ยวสวนสาธารณะและจอดรถทิ้งไว้ และถูกรถคันอื่นชนเอา เพื่อเราจะได้เงินประกัน” เมื่ออายุได้ 16 ปี เขาได้ยินคุณแม่เล่าเรื่องเก่า ๆ ที่คุณแม่ภูมิใจว่า ท่านสามารถซื้อรถยนต์ จาก “ตลาดมืด” ได้ในราคาถูกกว่าท้องตลาดมาก และในคืนวันเดียวกันนั้น คุณลุงก็คุยโวว่า เขาสามารถหลบเลี่ยงภาษีได้อย่างแยบยลที่สุด เมื่อนรินทร์อายุย่างเข้า 18 ปี ครอบครัวของเขาพยายามผลักดันทุกวิถีทางที่จะให้เขาได้รับทุนเล่าเรียนจากโรงเรียนจนถึงกับปิดบังรายได้ที่แท้จริงของครอบครัว โดยแจ้งความเท็จเพื่อหวังได้รับเงินช่วยเหลือ อย่างไรก็ตาม เด็กหนุ่มผู้นี้ ต้องพบกับความยากลำบากในด้านวิชาความรู้ และได้ซื้อคำตอบข้อสอบไปวิชาคณิตศาสตร์ชั้นสูง จากนักเรียนรุ่นพี่ เขาถูกอาจารย์จับได้และถูกไล่ออก เมื่อเขากลับบ้าน แม่ของเขาถึงกับร้องไห้โฮและคร่ำครวญว่า “ทำไมลูกถึงได้ทำเช่นนั้นพ่อแม่ไม่เคยสั่งสอนลูกให้เป็นคนอย่างนั้นเลย” แต่นั่นเป็นการดำเนินรอยตามบทเรียนที่เขาได้เรียนรู้จากผู้ใหญ่ซึ่งมีส่วนช่วยเหลือหลอมชีวิตในเยาว์วัยของเขามิใช่หรือ? เมื่ออยู่ที่ผู้ใกล้ชิดเขาประพฤติตนเป็นคนปลิ้นปล้อนหลอกลวง นรินทร์ก็เลยถือเป็นตัวอย่าง

1. พ่อแม่ควรประพฤติตนให้เป็นแบบอย่างที่ดี

อย่าลืมว่าชีวิตของพ่อแม่มีอิทธิพลต่อเด็กเป็นอย่างมาก พ่อแม่ที่ประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดีแก่เด็กนั้นเด็กจะจำได้ฝังใจยิ่งกว่าการทำโทษ หรือการตักเตือนสั่งสอนอย่างอื่นเสียอีก

ก. ความซื่อสัตย์

พ่อแม่ที่ต้องการลูกของตนดำเนินชีวิตอยู่ทางของพระเจ้า ตัวเองจะต้องซื่อสัตย์ในเรื่องวิญญาณจิต ถ้าเด็กคนใดเติบโตขึ้นในครอบครัวที่พ่อแม่ไม่ค่อยไปร่วมประชุมนมัสการที่คริสตจักร และไม่เคยมีการร่วมกลุ่มอธิษฐานในครอบครัวหรือจะมีบ้างก็นาน ๆ ครั้ง และไม่ถวายทรัพย์เพื่อช่วยเหลืองานของคริสตจักรอย่างสม่ำเสมอ เด็กคนนั้นจะคิดว่า การถวายตัวเพื่อพระคริสต์นั้นมีความสำคัญรองลงมา เขา

จะเกิดความคิดว่า คนเราจะแสวงหาพระเจ้าก็ต่อเมื่อมีความสะดวกสบายหรือไม่ก็กำลังประสบกับเรื่อง
กับขัน

พ่อแม่ทุกคนที่สามารถไปโบสถ์ได้ แต่กลับละเลยเสีย ขอให้โปรดสังวรณไว้ด้วยว่าท่านกำลัง
ดำเนินชีวิตโดยไม่เชื่อฟังพระคำของพระเจ้า ผู้เขียนพระธรรมฮีบรู กล่าวไว้ว่า

“ซึ่งเราเคยประชุมกันนั้นอย่าให้หยุด เหมือนอย่างบางคนเคยกระทำนั้น แต่จงเตือนสติกัน และ
ให้มากยิ่งขึ้นเมื่อท่านทั้งหลายเห็นวันเวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว” (ฮีบรู 10:25)

พ่อแม่ทั้งหลาย หากท่านไม่ประพฤตินั้นเป็นตัวอย่างที่ดีแก่ลูกของท่าน ในเรื่องการไปประชุม
นมัสการที่คริสตจักรแล้ว ก็พึงรู้ไว้เถิดว่า ท่านกำลังเป็นอุปสรรคขัดขวางความเจริญก้าวหน้าฝ่าย
วิญญาณจิตของเขา จงพาลูกของท่านไปโบสถ์พร้อมกับท่าน ไม่ใช่เพียงแค่พาเขาไปส่งเท่านั้น แต่ท่าน
ต้องอยู่ร่วมประชุมกับเขาด้วย

นอกจากนั้น ท่านควรจัดประชุมย่อย ๆ เพื่อศึกษาพระคัมภีร์และอธิษฐานร่วมกันภายใน
ครอบครัวเพราะจะช่วยธำรงส่งเสริมให้บ้านของท่านเป็นสวรรค์ตลอดไป ถ้าท่านไม่มีความซื่อสัตย์ใน
เรื่องนี้ ก็จงยอมรับเถิดว่า ท่านบกพร่องต่อหน้าที่ของพ่อแม่ และจงบอกแก่ลูกของท่านว่า ท่านจะขอ
เริ่มต้น ณ บัดนี้

นอกจากนี้แล้ว ท่านก็จะต้องเป็นตัวอย่างในเรื่องการถวายทรัพย์ต่อพระเจ้าอย่างสม่ำเสมอและ
ด้วยใจกว้างขวาง จงให้ลูกของท่านรู้ว่า การถวายทรัพย์เป็นหนทางหนึ่งที่เราสำแดงความรักและความ
กตัญญูของเราต่อพระเจ้า ท่านจะต้องให้เด็กได้เห็น เราได้ให้ความสำคัญในเรื่องจิตวิญญาณเป็น
อันดับหนึ่ง แม้ว่าบางครั้งทำให้ต้องขาด “สิ่งที่บำรุงบำเรอความสุขก็ยอม”

จงระวังให้ดี ถ้าท่านเห็นว่า การเชื่อและไว้วางใจพระเจ้ามีความสำคัญเพียงน้อยนิดจนกระทั่ง
ท่านคิดว่าไม่จำเป็นจะต้องซื่อสัตย์ต่อการไปประชุมนมัสการที่คริสตจักรหรือจัดประชุมนมัสการ
ภายในบ้าน หรือไม่ซื่อสัตย์ในการถวายทรัพย์ บุตรของท่านอาจจะต้องห่างไกลจากคริสตจักรมากกว่า
ท่าน จนอาจจะถึงกันหันเหออกจากทางแห่งความรอดของพระเจ้าไปเลยก็ได้

ข. เป็นเหมือนพระคริสต์

พ่อแม่มีหน้าที่ต้องเป็นแบบอย่างแก่เด็ก โดยการประพฤติปฏิบัติอย่างพระเยซูคริสต์ ท่าน
อาจจะชำนาญในการกวาดขันเด็ก หรือเชี่ยวชาญในการสอนพระคริสตธรรมคัมภีร์ และอาจเป็นผู้ที่
ใคร ๆ เห็นว่าเป็นคนซื่อสัตย์ แต่ถ้าบุตรของท่านได้ยินท่านพูดโกหกเห็นท่านแสดงอาการฉุนเฉียวหรือ
ใจจัดใจคำต่อเพื่อนบ้านเขาจะรู้สึกผิดหวังในตัวท่านอย่างแรง และจะไม่ยอมเชื่อฟังคำจะยื่นจะขอและ
คำตักเตือนของท่าน จงให้ผลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งที่อาจารย์เปาโลได้แจกแจงไว้แล้วปรากฏอยู่
ในชีวิตของท่านอย่างแจ่มชัด

“ฝ่ายผลของพระวิญญาณนั้นคือความ ความยินดีสันติสุข ความอดกลั้นไว้นาน ความปราณี ความดี ความสัตย์ซื่อ ความอ่อนสุภาพ การรู้จักบังคับตน การเช่นนั้นไม่มีพระบัญญัติห้ามเลย” (กาลาเทีย 5:22,23)

จงจำไว้ว่า เด็กมีนิสัยชอบเอาอย่าง เขาจะเลียนแบบความประพฤติของท่าน เขาต้องการยกย่องนับถือท่าน และมักจะคิดเสมอว่า เขาจะต้องใช้เวลาหลายปีที่จะเป็นคนดีเหมือนท่าน อย่าทำให้เขาผิดหวัง จงปลูกฝังชีวิตฝ่ายวิญญาณของท่าน ด้วยการอ่านพระคัมภีร์และอธิษฐาน เพื่อท่านจะสามารถสำแดงผลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ปรากฏในชีวิตของท่านได้ ท่านจะหวังให้ลูกของท่านเห็นความรักของคริสเตียนในตัวท่านได้อย่างไร ในเมื่อคำพูดของท่านแสดงให้เห็นถึงความจงเกลียดจงชังผู้อื่น ลูกของท่านจะเห็นความสุขของคริสเตียนได้อย่างไร ในเมื่อตัวท่านพร่ำบ่นเกี่ยวกับคริสตจักร และผู้รับผิดชอบคริสตจักร คอยจับผิดญาติพี่น้องของท่าน หรือเมื่อประสบความทุกข์ยากในชีวิตก็คร่ำครวญอย่างขมขื่น ลูกน้อยของท่านจะต้องสามารถรับรู้ได้ว่าท่านมีความสัมพันธ์กับพระเยซูคริสต์อย่างแท้จริงซึ่งเป็นผลให้ชีวิตของท่านเปี่ยมไปด้วยความรัก ความปลอบปลื้มใจ สันติสุข ความอดกลั้นใจ ความปราณี ความดีความสัตย์ซื่อ ความสุภาพอ่อนน้อม และการรู้จักบังคับตน ชีวิตที่บริสุทธิ์ของท่านจะทำให้เด็กมองไม่เห็นความพลั้งพลาดหรือความอ่อนแอในการกวาดขันหรืออบรมสั่งสอนเขา

2. บทบาทเฉพาะตัวของพ่อแม่

พ่อและแม่ในครอบครัวคริสเตียนมีบทบาท ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกำหนดให้โดยเฉพาะ พระเจ้าได้ทรงกำหนดให้พ่อมีความรับผิดชอบที่จะสำแดงความเข้มแข็งของผู้นำ ความมีใจหนักแน่นมั่นคง และความยุติธรรมแต่เขาก็จะต้องยอมอ่อนน้อมต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าและจะต้องมีความสุภาพอ่อนโยน แม้ว่าเรื่องเหล่านี้ควรจะเป็นคุณสมบัติของฝ่ายหญิงมากกว่าก็ตาม

ก. พ่อตัวอย่าง

เหตุที่พ่อมีความรับผิดชอบพิเศษก็เพราะว่า ลูกมักจะคิดเปรียบเทียบพระเจ้าเหมือนกับบิดาของตน จะเห็นได้ว่า พระคริสตคัมภีร์กล่าวถึงพระเจ้าว่า เป็นพระบิดา และองค์พระเยซูคริสต์ได้ทรงสอนเราให้อธิษฐานต่อพระเจ้าว่า “ข้าแต่พระบิดาแห่งข้าพระองค์ทั้งหลายผู้สถิตในสวรรค์” ถ้าคุณพ่อตีลูกด้วยความโกรธหรือบางครั้งตีลูกโดยไม่มีเหตุผล ลูกก็จะคิดว่าพระเจ้าเป็นผู้ที่น่ากลัว ไม่น่าเคารพรัก เขาจะคิดว่าเป็นการยากที่จะหวังให้พระเจ้ามีความยุติธรรมตลอดไป ถ้าพ่อทำบาปได้อย่างไม่สะทกสะท้านและปล่อยให้ลูกทำความผิดบาปได้ตามใจชอบแล้ว ผู้เยาว์จะคิดว่าพระเจ้าไม่สนใจเรื่องความบริสุทธิ์ของบุคคล ไข้แล้ว เด็กเล็กมักจะมองดูพ่อของเขาเป็นเสมือนภาพของพระเจ้า ฉะนั้นพ่อจึงมีความรับผิดชอบที่จะต้องเป็นตัวอย่างที่ดีแก่เด็ก

1. พ่อเป็นกษัตริย์

พ่อมีฐานะเป็นกษัตริย์ในครอบครัว ซึ่งปกครองด้วยความเข้มแข็ง ความยุติธรรม และความสุภาพอ่อนโยน ฐานะดังกล่าวนี้ตรงกับที่ท่านอาจารย์เปาโลได้กล่าวไว้ว่า “สามีเป็นศีรษะของภรรยาเหมือนพระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร” (เอเฟซัส 5:24) หลักดังกล่าวนี้ ก็ตรงกับข้อสังเกตของนักจิตวิทยา ซึ่งได้ให้ข้อสังเกตไว้เมื่อเร็ว ๆ นี้ว่า “ทุกครอบครัวควรมีพ่อเป็นผู้บังคับบัญชาที่เข้มแข็ง” เด็กส่วนใหญ่ใช้ชีวิตในเยาว์วัย อยู่ภายใต้การอบรมสั่งสอนของแม่ ทั้งในด้านความรู้และความประพฤติ เขาต้องการบิดาที่น่าเคารพนับถือ นำเอาเยี่ยงอย่างเป็นผู้คอยแนะนำสั่งสอนเขา มิฉะนั้นจะทำให้เขากลายเป็นคนที่อ่อนแอ ทั้งทางร่างกายและจิตใจและจะห่างจากอ้อมอกแม่ไม่ได้ตลอดชีวิต แม้กระทั่งเมื่อจะแต่งงาน เขาก็จะเลือกภรรยาที่สามารถตัดสินใจในเรื่องสำคัญแทนเขาได้ ผู้ชายเช่นนั้นไม่เหมาะสมที่จะเป็นผู้นำในสังคมปัจจุบัน เขาขาดความกล้าหาญเด็ดเดี่ยวขาดความคิดริเริ่มและขาดความมุ่งมั่นที่จะทำงานให้เป็นผลสำเร็จ ดร. ยอห์น ดับเบิลยู เครคฟอร์ด นักจิตวิทยาผู้มีชื่อเสียงชาวอเมริกาได้แถลงว่า ทหารอเมริกันซึ่งถูกส่งไปช่วยรบในประเทศเกาหลีเหนือ จำนวน 21 คน ปรากฏ 19 คน ไม่เคยได้รับการอบรมสั่งสอนจากผู้เป็นพ่อเลย ทั้งนี้มีสาเหตุมาจากพ่อไม่ยอมเลี้ยงบ้าง หรือไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับพ่อ เนื่องจากพ่อเสียชีวิตหรือหย่าร้างกัน

เด็กผู้หญิงก็ต้องการพ่อที่เข้มแข็งเช่นเดียวกับเด็กผู้ชาย หากเธอสามารถมองดูคุณพ่อของเธอด้วยความรักและความเคารพแล้ว เธอจะสามารถเลือกคู่ครองที่ดีและคู่ควรกับเธอได้ จากการศึกษาค้นคว้าเมื่อเร็ว ๆ นี้ ปรากฏว่าหญิงสาวเป็นจำนวนมาก ที่ประสบกับความล้มเหลวในชีวิตสมรสและคิดที่จะทำสิ่งที่ผิดกฎหมาย เพราะไม่เคยได้รับการสนใจเป็นพิเศษจากผู้เป็นพ่อเลย

2. พ่อเป็นผู้เผยพระวจนะ

ผู้เผยพระวจนะมีหน้าที่เผยพระวจนะของพระเจ้าพ่อซึ่งมีฐานะเป็นผู้เผยพระวจนะในครอบครัว มีหน้าที่อ่านและอธิบายพระคริสตธรรมคัมภีร์ให้ลูก ๆ ฟัง อาจารย์เปาโลได้กล่าวไว้ว่า “ฝ่ายท่านทั้งหลายผู้เป็นบิดาย่าวย่นบุตรของตนให้ขัดเคืองใจ แต่จงอบรมด้วยการตีสอนและการเตือนสติขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (เอเฟซัส 6:4)

ที่พ่อซึ่งเป็นหัวหน้าครอบครัว ต้องรับหน้าที่เป็นครูสอนพระวจนะของพระเจ้าในครอบครัวนั้น มีกล่าวไว้อย่างชัดเจนในพระคัมภีร์เดิมด้วย เมื่อเริ่มมีพิธีปีศาโมเสสได้บอกแก่ชนชาติอิสราเอลว่า ในปีต่อ ๆ ไปพวกเขาจะต้องรับผิดชอบสั่งสอนลูกของตนให้รู้ความหมายของพิธีปีศาโมเสส ในเบื้องต้นโมเสสได้มอบภาระการสั่งสอนลูกให้แก่พ่อไม่ใช่มารดา ด้วยเหตุนี้ท่านผู้เป็นพ่อจึงควรรับภาระเป็นผู้เผยพระวจนะในครอบครัวให้ได้ผลอย่างเต็มที่

3. พ่อเป็นปुरुหิต

พ่อจะต้องทำหน้าที่หัวหน้าครอบครัวด้วยการนำในการนมัสการพระเจ้า ในฐานะเป็นปुरुหิตใหญ่ของครอบครัวด้วย แน่ละ คริสเตียนทุกคนก็เข้าเฝ้าพระเจ้าเป็นส่วนตัวอยู่แล้ว แต่พ่อก็ต้องเป็นผู้ดำเนินการอธิษฐานภายในครอบครัวด้วย ลูกจะเชื่อฟังและปฏิบัติตามคำอธิษฐานของพ่อด้วยความตั้งใจจริง และชีวิตของเขาก็จะเจริญวัฒนาขึ้น เด็กที่ไม่เคยได้รับฟังคำอธิษฐานของพ่อนั้น นับว่าเป็นเด็กที่น่าสงสาร มีบทกวีอยู่บนหนึ่งชื่อว่า “เมื่อพ่ออธิษฐาน” พรรณาถึงความประทับใจของลูกที่มีต่อคำอธิษฐานของพ่อ ใว้อย่างน่าสนใจทีเดียว สรุปเป็นเนื้อความได้ดังนี้

“เมื่อคุณพ่ออธิษฐานท่านไม่ได้ใช้ถ้อยคำเหมือนนักอธิษฐานทั้งหลาย แต่ละวัน ๆ ท่านอธิษฐานทูลขอหลายสิ่งหลายประการ แต่ส่วนใหญ่เกี่ยวกับตัวเรา ท่านอธิษฐานขอให้เราเป็นเด็กดีในภายหน้า ทำให้เราได้คิดว่า เราไม่ควรทะเลาะกันอีก เธอรู้ไหมฉันไม่อยากให้ท่านอารมณ์เสียหรือ ถ้าท่านอธิษฐาน ฉันจะทำตามคำอธิษฐานของท่านอย่างแน่นอน ฉันยังเล็กเธอก็รู้ ฉันจำคำอธิษฐานไม่ได้หมดหรือ แต่สิ่งหนึ่งที่ฉันลืมได้ก็คือ คุณพ่อท่านอธิษฐานเพื่อฉัน”

อาจารย์เปาโลได้เขียนสั่งคริสเตียนผู้ชายไว้โดยเฉพาะว่า

“เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าปรารถนาให้ผู้ชายทั้งหลายอธิษฐานในที่ทุกแห่งด้วยใจบริสุทธิ์ (1 ทิโมธี 2:8)

ถ้าผู้ชายจะต้องอธิษฐานในที่ทุกแห่งแล้ว เขาก็จะต้องอธิษฐานในครอบครัวด้วยอย่างแน่นอน ถ้าพ่อเป็นคริสเตียนทุกคนสภาพและสำนึกในความผิดบาป ปกครองครอบครัวของเขาด้วยความรักและเที่ยงธรรม อบรมสั่งสอนลูกในทางที่ดีงาม และประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ลูกในทุกทางแล้ว ลองตรองดูคิดว่าชีวิตครอบครัวจะมีความสุขเพียงใด

ข. หน้าที่ความรับผิดชอบของแม่

ผู้เป็นภรรยาและมารดาจะต้องเป็นตัวอย่างในเรื่องการอ่อนน้อมยอมเชื่อฟังสามี อาจารย์เปาโลได้พูดถึงเรื่องนี้ใว้อย่างชัดเจนว่า “ฝ่ายภรรยาจงยอมฟังสามีของคุณเหมือนยอมฟังองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะว่าสามีนั้นเป็นศีรษะของภรรยา เหมือนพระคริสต์เป็นศีรษะของคริสตจักร โดยที่พระองค์เป็นผู้ทรงช่วย (คริสตจักร) คือ ร่างกาย (ของพระองค์) ไหวรอด แต่คริสตจักรยอมฟังพระคริสต์นั้นใด ภรรยา ก็ควรฟังสามีทุกประการนั้น” (เอเฟซัส 5:22-24)

ในครอบครัวคริสเตียน หญิงที่เชื่อฟังคำสั่งของพระธรรมข้อนี้ จะพบความพึงพอใจและความสำเร็จ สมบูรณ์ในชีวิตครอบครัว ปัจจุบัน ผู้หญิงพยายามรวมกลุ่มเรียกร้องสิทธิสตรีอย่างแข็งขัน โดยมีได้คำนึงถึงว่าพระเจ้าทรงกำหนดให้ชายและหญิงมีอารมณ์และจิตใจแตกต่างกัน เพื่อเป็นการ

จำแนกเพศ ฉะนั้นหญิงที่พยายามแย่งชิงอำนาจของผู้ชายมาเป็นของตน จึงเปรียบเสมือนโจรกรรมค่าของหญิงไปจากตนเอง บุตรของเธอจะมองไม่เห็นความงาม อันเนื่องจากการอ่อนนุ่มยอมฟังสามีด้วยความรัก บุตรชายที่กำลังเจริญเติบโตจำเป็นต้องเรียนรู้ และสังเกตดูความประพฤติอันสุภาพอ่อนนุ่มที่มารดาปฏิบัติต่อบิดา ซึ่งเขาจะเจริญรอยตามด้วยการมีความอ่อนนุ่มยอมเชื่อฟังบิดามารดา ผู้หลักผู้ใหญ่ ครูบาอาจารย์ และพระเจ้า บุตรสาวจะได้เห็นความงามดังกล่าวของมารดาเช่นกัน เพื่อเธอจะได้ถือเป็นแบบอย่างปฏิบัติในครอบครัวในอนาคตต่อไป

ท่านผู้เป็นมารดา พระเจ้าทรงเรียกให้ท่านปฏิบัติหน้าที่อันบริสุทธิ์สูงส่ง อย่าเห็นว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องเล็กน้อยไม่มีความสำคัญ พระคัมภีร์เดิมให้เราเห็นว่า ผู้ที่อยู่เบื้องหลังของซาอูเอล ผู้นำคนสำคัญของชนชาติอิสราเอลก็คือ นางฮันนา มารดาผู้ชอบธรรมในพระคริสตธรรมใหม่ อาจารย์เปาโลได้กล่าวชมเชยความเชื่อของซิโมทีและได้ชี้ให้เห็นว่า โลอียายของซิโมที และยูนิเก มารดาของท่านเป็นผู้มีอิทธิพลต่อความเชื่อของซิโมทีด้วย มารดาของโกริดได้สอนเรื่องราวในพระคริสตธรรมคัมภีร์ให้แก่เขาในขณะที่ฝังไฟ และเขาได้กลายเป็นคริสเตียนที่เข้มแข็งพร้อมกับเป็นกวีคนสำคัญยิ่งคนหนึ่งด้วยตรงกันข้ามกับมารดาของกษัตริย์เยโฮราม ซึ่งเป็นคนที่มีจิตใจโหดร้าย ทำให้กษัตริย์เยโฮรามเป็นกษัตริย์ที่เหี้ยมโหดเช่นฆ่าผู้คนอย่างทารุณ เมื่อตายไปก็มีแต่คนแข่งชั๊กหักกระดูก มารดาของกษัตริย์เนโร ก็เป็นคนที่โหดร้ายทารุณอีกคนหนึ่ง เราจึงไม่ประหลาดใจเลยว่า เหตุใดกษัตริย์เนโรจึงนั่งสีซออยู่ได้อย่างสบายใจในขณะที่กรุงโรมกำลังถูกไฟเผาผลาญ ย่อมไม่เป็นการเกินเลยไปเลยไปที่จะกล่าวว่า มารดาในสมัยนี้เป็นตัวการสำคัญที่จะกำหนดสภาพความดีเลวของสังคมในสมัยหน้า หนูน้อยคนหนึ่งหลังจากที่ได้ฟังมารดาของแกสอนว่า พระเจ้าเป็นผู้ทรงทำให้คนเป็นคนดีจบแล้วก็ได้ สรุปว่า “คุณแม่ครับผมรู้ว่าพระเจ้าทรงช่วยให้คนเป็นคนดี และคุณแม่ก็มีส่วนช่วยอยู่มากนะครับ”

ในตอนท้ายนี้ ข้าพเจ้าขอรับรองบิดามารดาผู้ยังคงมีความเชื่อในพระวจนะของพระเจ้า ท่านเป็นผู้ให้กำเนิดแก่เด็ก แต่ท่านมีความรับผิดชอบต่อชีวิตของเด็กประการใดบ้าง? ท่านมีความห่วงใยในสวัสดิภาพทางร่างกายของเขา และพยายามกระทำทุกอย่างที่จะทำให้เขามีความมั่นคงในชีวิตความเป็นอยู่ แต่เพียงรู้ไว้เถิดว่า ท่านกำลังมองใกล้เกินไป เพราะเงินทองที่เขาหามาได้และเกียรติยศชื่อเสียงที่เขาได้รับ ย่อมจะต้องเสื่อมสูญไปในที่สุด หลังจากนั้นเขาจะต้องมีชีวิตรอดตลอดไปในสวรรค์หรือไม่ก็ในนรกอย่าหยุดพักจนกว่าบุตรของท่านจะปลอดภัยในชีวิตเท่านั้นแต่จะต้องคำนึงถึงความปลอดภัยในชีวิตหน้าสำคัญด้วย

นักเทศน์คนหนึ่งกำลังจะสิ้นลมหายใจ ชีวิตร่างกายของเขากำลังค่อย ๆ ล่วงลับไป และรัศมีภาพแห่งสวรรค์ได้เริ่มปรากฏบนใบหน้าของเขา เขาได้เรียกภรรยาของเขามาหาและกล่าวว่า “มาลินีลูก

ๆ อยู่ในห้องนี้ครบทุกคนหรือเปล่า?” เธอตอบว่า “สันติคะ ลูกของเราอยู่ที่นี่ครบทุกคนแล้ว” เขาเงยบ
เสียงไปชั่วขณะ และถามขึ้นอีกว่า “ลูกจอมอยู่หรือเปล่า”

“อยู่จ๊ะ...มาลัยก็อยู่”

สักครู่ก็ถามขึ้นอีกว่า “วิรัชอยู่หรือเปล่า?”

ภรรยาของเขาก็ตอบว่า “อยู่จ๊ะ” “ระบิลอยู่หรือเปล่า?”

“อยู่จ๊ะ”

“ถ้าอย่างนั้นปิดประตูแล้วไปหลับนอนเถิด เพราะลูกทุกคนอยู่ครบแล้ว”

เมื่อกล่าวจบก็สิ้นลมหายใจด้วยความสงบ เขารู้ว่าจะได้พบกับลูกของเขาทุกคนอีกครั้งหนึ่งใน
สวรรค์

ท่านที่รัก ลูกของท่านอยู่ครบทุกคนแล้วหรือยัง ถ้ายังกระวีกระวาดเถิด จงอ้างพระสัญญาข้อนี้
และจงนำเขามาให้ครบ เมื่อทุกคนได้รับความรอดโดยการเชื่อพระเยซูแล้ว ท่านจะรู้ว่า ไม่เพียงแต่
ครอบครัวของท่านจะเป็นสวรรค์ในโลกนี้เท่านั้น หากแต่ท่านยังมีความหวังอันแน่นอน ที่จะมีชีวิตอยู่
ร่วมกันตลอดไปในบ้านบนสวรรค์อันโอฬารตระการอีกด้วย

“นี่แน่ะเรายืนริมประตูเคาะอยู่ ถ้าผู้ใดจะฟังเสียงเราและเปิดประตู เราจะเข้าไปหาผู้นั้น และจะ
รับประทานอาหารกับเขา และเขาจะรับประทานอาหารกับเรา” (วิวรณ์ 3:20)

พิมพ์ที่โรงพิมพ์จักรลสนิทวงศ์ เลขที่ 367/18-19
สามแยกไฟฉาย ถนนจักรลสนิทวงศ์ กรุงเทพฯ โทร. 4673374
นายเล็ก ไชยเทิดธรรม ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 2520

ปัญหาที่ก่อให้เกิดความยุ่งยากในสังคมมนุษย์โลกทุกวันนี้มีจุดเริ่มต้นมาจากครอบครัว !
แน่นอน...ทุกคนปรารถนาเห็นบ้านเป็นวิมาน แต่วิมานของหลายคนก็มีอันต้องพังครืนลง !
เพราะอะไร !

เพราะตั้งเป้าหมายการสมรสผิดพลาด

เขาพากันคิดว่า การแต่งงานคงเหมือนเด็กเล่นขายข้าวแกง

...สวรรค์ในบ้านจะเกิดขึ้นได้อย่างไร?

อ่าน “บ้านคือวิมานของเรา”